

Avancinus Miklós S. J.

VI.

A tanító

és esodatevő

Jézus

Szalézi Művek, Rákospalota

Lelkiélet kis könyvei.

6.

Székely László
Énekek éneke

Ára 50 fillér.

7.

Igy imádkozzatok

Ára 1 pengő.

Avancinus M.

8.

A gyermek Jézus

Elmélkedések Advent első vasárnapjától
hetvenedvasárnapig.

Ára 1 pengő.

Avancinus M.

9.

A szenvedő Jézus

Elmélkedések hetvenedvasárnaptól húsvétig

Ára 1 pengő.

Avancinus M.

10.

A megdicsőült Jézus

Elmélkedések húsvétól pünkösd után 4.
vasárnapig.

Ára 1 P.

A TANITÓ ÉS CSODATÉVŐ JÉZUS. III.

LELKIÉLET KIS KÖNYVEI

XIII.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

JÉZUS KRISZTUS ÉLETE ÉS TANÍTÁSA ELMÉLKEDÉSEKben.

VI. RÉSZ.

A TANITÓ ÉS CSODATÉVŐ
JÉZUS

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

**A TANITÓ
ÉS CSODATÉVŐ
JÉZUS**

III.

ELMÉLKEDÉSEK PÜNKÖSD UTÁN
22. VASÁRNAPTÓL AZ UTOLSÓIG.

LATIN EREDETIBŐL
ÁTDOLGOZTA:

NAGY IMRE LEÓ

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

**Nihil obstat. Carolus Szitkey censor
dioecesanus. 929/1935. Imprimatur Vacii,
die 25-a Februarii 1935. † Stephanus,
episcopus Vaciensis.**

Don Bosco Nyomda, Rákospalota

Huszonkettedik hét pünkösd után.

356. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Akit gonosz szándék vezérel, azt a legszebb tanítás sem elégíti ki és mindig talál valamit, amibe belekapaszkodhasson. Így volt a törvénytudóssal is. Jézus szavaira gyönyörűen megfelelt, hogy Istent kell mindenekfelett és teljesen, minden tehetségünkből szeretnünk és felebarátunkat, mint magunkat ; de most azzal áll elő, hogy hát ki a mi felebarátunk ? Jézus erre egy példabeszéddel felelt : Egy ember méne Jeruzsálemből Jerikóba és rablók közé juta, kik meg is foszták őt és megsebesítvén, félholtan hagyák őt és elmenének. (Lk. 10, 30.) Ez a példabeszéd tulajdonképpen magát

az Úr Jézust, mint irgalmas szamaritánust jénítette meg, aki a bűnösökkel szemben végtelen irgalmas és minden áldozatra kész, megsajnálja őket, ápolja őket, saját költségén másokkal is gondoztatja őket és megmenti őket az örök élet számára. Nem a papság lekicsinylése volt az oka annak, hogy a szívtelen papot és levitát, meg a zsidók által lenézett samariabeli utast szerepelteti benne, hanem az új és ószövetségi gondolkozást és cselekedetet akarja általuk még jobban kidomborítani. A betű szerinti és a lélek szerinti felebaráti szeretetet állította benne egymással szembe. Jól mondja a magyar, hogy felebarát, míg a latin csak közelállót ért alatta, mert a barát már szeretet is, de a közelálló csak a természetes érzéssel van embertársa iránt.

2. A rablók kezeibe esett ember a nyomorult bűnös. Ez elhagyja Jeruzsálemet, az istenes életet és a mulandó örömök felé halad. De a

bűnös vágyak és az ördögök kezeibe esik, ezek megfosztják őt Isten megszentelő kegyelmétől, a természetfeletti ajándékoktól, értelme elhomályosul, akarata elgyengül, már csak félholt és nem élő, tengődő, cselekedet nélkül való hitével az út porában nyög, magán segíteni nem tud. De sokszor megesett ez már velünk is! De sokszor elhagytuk mi is az isteni dolgokat és a földi érzések útjára tértünk! Nem csoda, hogy annyi kár és annyi lelki baj ér minket.

3. Történék pedig, hogy egy pap jött le azon az úton és látván őt, elméne mellette. Hasonlóképpen egy levita is, midőn azon helyhez ért és látta őt, elméne mellette. Egy szamaritánus pedig arra utazván, féleje jöve és látván őt, könyörületre indula. És hozzája menván, beköte sebeit, olajat és bort töltvén azokba és föltevén őt barmára, a szállására vivé és gondját viselé. És másnap két tizest vön elé és a gazdának adá, mondván: Viseld gondját en-

nek. (Lk. 10, 31. 35.) Ilyenek a papok és segédkezőik is, mihelyt Jeruzsálemből távozóban vannak, azaz az Istennek hátat fordítanak, az istenes életet elhagyják. De nem ilyen Krisztus, aki már akkor is megszán minket és irgalomra indul, amikor még ellenségei vagyunk, mert kegyelmével felénk jön, értelmünket felvilágosítja és beköti sebeinket, akaratumkat a jónak kívánására indítja. Azután a bocsánat olaját és a bűnbánat és istenfélelem borát önti belénk, segítő kegyelmével felemel és elvisz minket aklába, az Anyaszentegyházba, és ott ápol minket isteni gondviselésével. Mekkora hálaival tartozunk ezért neki, mert egyedül csak neki köszönhetjük, hogy épek és egészségesek vagyunk. A két tízes az előjáróinknak adott két kegyelem, a szeretet és a hatalom, amelyet a mi érdekünkben adott nekik, hogy minket tovább is segítsenek, ápoljanak, és tartós egészségben megtartsanak. Mit szólnánk ahhoz, ha a beteg nem

akarná, hogy őt a szerető szív ápolja? Nemde, feddést érdemelne? Már pedig, amikor nem vagyunk megelégedve előljáróinkkal, ellenük zúgólódunk, intelmeiket nem fogadjuk és igájukat mindenáron lerázni akarjuk, mi is így teszünk és az Úr Jézussal szemben tesszük. Mert ő bízta meg az előljárókat, hogy gondunkat viseljék. Az irgalmasság e lelkülete töltsön el minket mindenkoron, hogy mi is irgalmasságot és segédelmet nyerjünk az Istentől.

357. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az Úr Jézus is mint ember barátkozott egyesekkel, mert amint olvassuk: Szereti vala pedig Jézus Mártát és nővérét Máriát és Lázárt. Mária pedig az vala, ki megkente az Urat kenettel és az ő lábait hájjával törölgette. (Jn. 11, 5. 2.) Hozzájuk többször is betért apostoli útjain, mert nem messze Jeruzsálem-

től, Bethániában laktak. Amikor már annyira mentek a zsidók gyűlöletükben, hogy Jézust halálra keresték: Lőn pedig, midőn mentenek, ő is betére egy faluba és egy Márta nevű asszony befogadá őt házába. (Lk. 10, 38.) Márta tudott a zsidók szándékáról, de nem félt Jézust házába fogadni, mert szerette őt és vonzalmát, tiszteletteljes szeretetét cseppet sem titkolta. Ilyennek kell lennie a Krisztus iránt táplált érzelmeknek, főleg a szeretetnek, ezer veszély se törje le azokat, sőt csak növelje. De mi reánk inkább ez áll: Ott remegtek félelemmel, ahol nem volt félelem. (13. zs. 5.) Sajnos, mi apró-cseprő félelem miatt visszavonulunk Krisztustól, pedig a félelmet nem szabadna ismernünk. De mi félünk az emberek kegyének elvesztésétől, de már nem az Isten kegyelmének megvonásától, pedig csakis Ő az: Aki mind a testet mind a lelket a Gehennába vetheti. (Mt. 10, 28.)

2. A két nővér rendkívül örven-

dett azon, hogy Jézus betért hozzájuk, mert az egyik a személyével foglalkozott, míg a másik a sütés-főzéshez látott: És ennek egy Mária nevű nővére vala, ki az Úr lábainál ülven, hallgatá az ő igéjét. Márta pedig szorgoskodik vala a gyakori szolgálatban. (Lk. 10, 39. 49.) Azt mondja Szent Ágoston, hogy ez a Mária mennél alacsonyabban ült, annál többet felfogott. Aki Krisztus tanítását szeretné hallani, annak ülnie kell, alázatosan és nagy lelki nyugalommal Jézus lábainál. A víz is az alacsonyabb völgybe folyik, mondja Szent Ágoston. Hallgatta Jézust, mert a hallgatás a készséges engedelmesség jele. Ülve hallgatta Mesterét, mondja Szent Bernát, készen az engedelmességre, bármiről is volna szó. A szent elmélkedésben tehát úgy szabad csak elmerülnünk, hogy amikor kell, a munkásélet cselekedeteire is készek legyünk.

3. Azt mondja a latin szövegű Írás, hogy Márta satagebat, azaz

sürgött-forgott, eleget tett, hogy Jézust kellően kiszolgálja. Eleget azonban csakis az tesz, aki megteszi azt, amit tennie kell. Egy test vagyunk Krisztusban, de több tag. Minden tagnak megvan a maga teendője. Az előjáró a szem és nem tesz eleget kötelességének, ha a kéz munkáját végzi, ha mások dolgaiiban sűrög-forog, mintha senki sem tudná azokat elvégezni, csakis ő. A tanítók és szónokok a nyelv és nem tesznek eleget kötelmeiknek, ha a fej munkáját, a felsőbbiséget igénylik maguknak. Bármiféle tagok legyünk, bármiféle állásban, tiszt-ségben, munkakörben kell is helyt állanunk, arra törekedjünk, hogy a magunk teendőit elvégezzük és akkor eleget tettünk.

358. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Még a szent emberek között is van véleményeltérés, még a sze-

rető testvérek sem mindig elégszenek meg a másik cselekedetével. Az önzés és fejesség nem egyszer megnyilvánul közöttük. Márta sem helyeselte, hogy Mária a vendég Jézus lábainál ül és nem neki segít, amikor Jézus egy alkalommal meglátogatta őket, azért panaszkodott is Jézusnak: Megállta és mondá: Uram nem gondolsz vele, hogy nővérem egyedül hagyott engemet szolgálni? (Lk. 10, 40.) S a panaszban nem csak nővére eljárását teszi szóvá, hanem már Jézus figyelmetlenségét is ő irányában, mivel hogy nem parancsolta, nem küldötte Máriát az ő kiségetésére. Így szoktak a munkáséletűek azokra panaszkodni, kik a munkából kevésbbé veszik ki részüket, vagy mert nem képesek arra, vagy mert éppen nem áll módjukban. De sokat hallani tőlük: Hát ők miért nem dolgoznak, miért csak nekem kell szinte megszakadnom? De ugyan mit teszünk mi, amikor az Úrért munkálkodunk?

Az Úrral foglalkozunk. És mit tesznek azok, kik imádkoznak és nem lelkipásztorkodnak, térítenek, prédikálnak? Ezek is az Úrral foglalkoznak, bár a kezük tétlen is. Magunknak kell dolgoznunk? És az Úr nem egyedül taposta-e a sajtót? Csak nem vagyunk még Jézusnál is különbek?

2. Márta az Úrnak szolgált, de szorgalmatosan és nyughatatlanul, azért szólt még az Úrnak is panaszosan, Jézus azonban védelmébe vette Máriát, őt pedig kedvesen megintette: Márta, Márta, szorgalmatos vagy és sokban törődöl... Pedig egy a szükséges!... Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle. (Lk. 10, 41. 42.) Nem tetszett az Úrnak Mártában a panaszos hang, mert a nyugtalan és aggódo lélek ritkán megfontolt és bár bizalmasan mondotta ezeket Jézusnak, mégis olyant mondott, ami akkor sem helyén, sem idején való nem volt. Nem volt tekintettel

az Úr személyére és másként kellett volna azt megmondania. Úgy működünk és dolgozunk tehát, hogy semminemű dolgainkban se nyugtalanokdjunk. Ha teendőnket és mondanónkat előre megfontoljuk, soha nem jövünk zavarba.

3. Szent Jeromos és Szent Gergely szerint az Úr e szavaival: Csak egy a szükséges, azt akarta mondani, hogy kár volt annyi mindent készíteni, a testnek csak egyféle eledelre van szüksége. Szent Kaszián pedig a szemlélődő imára magyarázza a szavakat, mert ez a lélek eledele. Mire van nekünk nagyobb gondunk, a testünk, vagy a lelkünk táplálására? Mert a lélek táplálására nagyobb gondunknak kell lennie. Maga az Úr is azt mondotta, hogy Mária a legjobb részt választotta, a Jézus lábainál ülést és Jézus hallgatását. Az Úr megdicsérte ezt Máriában, azért nekünk is pontosan és lelkiismeretesen kell áhítagyakorlatainkat végeznünk.

359. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Jézus nemcsak jóbarátainak asztalához ült le szívesen, hanem még ellenségeinek meghívását is elfogadta: És bemenvén letelepedék. A farizeus pedig kezdé magában megütközve mondani: Miért nem mosdott meg ebéd előtt? (Lk. 11, 37, 38.) Jézus leereszkedett hozzájuk is, de a farizeusok azt vélték, hogy ők ereszkedtek le Jézushoz. Ezért merte a farizeus egyszerre megítélni Jézust, mivel nem mosdott meg ebéd előtt, a kézmosást nem tartotta meg, és ez szemében igen nagy bűn volt. Hogy Jézus mindenki előtt szent hírében állott, azt ő nem vette tekintetbe, magát vélte az élők és holtak bírójának. Ilyen az elkapatott és felfuvalkodott ember, mindjárt megítél másokat. A jó és alázatos ember azonban mindig jóra magyarázza embertársa tetteit, mert aki milyen maga, olyan-

nak vél másokat. Mi is nagyon hamar elítélünk másokat és sokszor a szúnyogot is elefánttá fújjuk fel. A külsőleg talán nem is olyan rossz dologból már nagy belső gonoszságot kovácsolunk. De kicsoda emberfia lát be a vesékbe? Csak az Isten előtt nincs semmi rejtve.

2. Az Úr Jézus előtt nem volt titok, hogy a farizeus mint vélekedik felőle és bátor szókimondással keményen korholja a farizeusok és a törvénytudósok gondolkozását és viselkedését: Most ti farizeusok a pohárnak és tálnak külsejét tisztogatjátok, bensőtök tele van ragado-mánnyal és gonoszsággal. Esztelenek! Nemde, aki a külsőt szerezte, az szerezte a belsőt is? (Lk. 11, 39. 40.) Nem a külső tisztaság és csín ellen szól, ez nem bűn, amíg kellő korlátok között mozog, de a belső tisztaságra nagyobb gondot kell fordítanunk. Tartsuk tisztán a szobánkat, a ház környékét, de még inkább a lelkiismeretünket; több gon-

dunk legyen a lelkünkre, mint a ruhánkra. Jól van, kerüljük el a sarat, mert az beszennyezi cipőnket, de még inkább a bűnt, mert ez meg a lelkünket szennyezi be.

3. A farizeust Jézus nem engedte szóhoz jutni, mert a külső tisztaságot is kívánja tőlünk az Isten, de sokkal inkább a belsőt. Az erények nem mindig gyakorolhatók titkon, mert a megalázódás, a bántalmak néma elviselése külsőképen nyilvánul meg; de a bensőből fakad, más-ként léleknélküli hullák csak. Ne legyünk csak képírók, festők, kik remek képeket vetnek vászonra, de a valóságtól egész világ választja el azokat. Erényeink ne legyenek csak látszat szerintiek, hanem fakadjanak: Tiszta szívből, jó lelkiismeretből és tetetés nélküli hitből. (Tim. I. 1, 5.)

360. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Az Úr Jézus nem akart soha a családok belső ügyeibe beleavat-

kozni, különösen nem akart a pereskedő atyafiak között igazságot tenni, mert ezek annyira elfogultak és annyira szeretetlenek az anyagiak miatt, hogy aki ellenük mer szólani, azt már is ellenségüknek tekintik: Mondá pedig egy a seregből: Mondjad atyámfiaának, hogy ossza meg velem az örökséget. Ő pedig mondá neki: Ember, ki rendelt engem bírónak, vagy osztónak tikiötök? És mondá neki: Vigyázzatok és őrizzétek minden fösvénységtől, mert senkinek sem függ élete azok bőségétől, amikkel bír. (Lk. 12, 13—15.) Aki a földi örökség miatt képes még a saját testvérével is gyűlölködni, az fényes tanúságot tesz arról, hogy a földieket nagyon szereti. Jézus a mennyei örökségünk ügyében jött el közénk, hogy azt visszaszerezze számunkra, és most a földi örökség rendezésére kéri fel. Az már úgy szokott lenni, hogy ha valamit szeretünk, az még imádság közben is szüntelen az eszünk-

ben forog; és emiatt vagyunk annyira szórakozottak az imádságban, amikor Istennel másról kellene tárgyalnunk. Távoztassuk tehát el előbb a gonosz ragaszkodást és majd mindjárt tudunk rendesen imádkozni.

2. Jézus nem is vállalta a bírói szerepet és ezt nyíltan meg is mondta. Jó dolog igazságot tenni, mindenkinek megadni a magáét, a testvéreket kibékíteni: de ő nem evégből jött. Kitér a földiek elöl, mondja sz. Ambrus, mert az égiek miatt szállott alá. Mit ártjuk magunkat olyan dolgokba, mikhez semmi közünk? Ha már az Istennek szenteltük magunkat, tartsuk be sz. Pál intelmét: Istennek egy bajnoka sem elegendik világi dolgokba. (Tim. II. 2, 4.) Ne emlegessük azt, hogy az okosság és a szeretet megköveteli ezt tőlünk; mert sem nem okosság, sem nem szeretet, amikor hivatásunk ellenére teszünk valamit.

3. Nagy tévedésben van a világ, amikor a földi vagyont mondja bol-

dogságnak, a bőséget tartja boldogítónak. Krisztus mást mond. Se a vagyon, se a bőség nem adhat boldogságot, hanem csakis a minden rendetlen vágytól és érzéstől szabad lélek. Ezért hagynak el a szerzetesek mindent, és ezért nem ragaszkodnak a lelki életet élő emberek semmihez sem túlságosan. Az még már valóban szégyen volna, hogy elhagyjunk mindent, és valami semmiiségért elveszítsük lelkünket. Mert a földiekhez való nagy vonzalom nem mindig nagy dolgokban, hanem apróságokban ütközik ki, nem is a vágy, nem is a nagy szeretet ebben a gonosz, hanem amiatt válik gonosszá, hogy elvon minket az Istentől. És még talán nagyobb a hiba, amikor csekélységek miatt esünk ilyesmibe.

361. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Úr egyik remek példázata a fősvény-gazdagról szól: Egy gaz-

dag embernek földje bőséges termést ada. És gondolkodik vala magában, mondván: Mit műveljek? Nincs hová gyűjtenem terményemet. És mondá: Ezt cselekszem. Elbon-
tom csüremeimet, és nagyobbakat épít-
tek . . . Azután mondom lelkennek :
Lelkem! Van sok jószágod, sok esz-
tendőre eltéve; nyugodjál, egyél,
igyál, vígan lakozzál. Az Isten pe-
dig mondá neki: Esztelen! Ez éjjel
számon kéri tőled lelkedet, ami-
ket tehát gyűjtöttél, kié lesznek?
Így vagyon, aki magának kincset
gyűjt, és nem gazdag az Istenben.
(Lk. 12, 16.—21.) Ime milyen kiáltó
nyomorúságot okoz a gazdagság.
Nincs senkihez bizalma, nincsen ba-
rátja, kivel ügyeit megbeszélhetné,
azért csak magában töpreng, tépe-
lődik, és a lelke nem lel nyugalmat.
Mert nincs helye elég, már is sze-
génynek képzei magát; de a zsu-
gori fősvénynek soha sincs elege,
többet, még többet akar félre tenni.
Még be sem gyűjtötte a termést,

már is tele gonddal, bár a rossz időjárás megfoszthatja még reménységétől. Tele gonddal, újabb gondok nehezednek vállaira, építenie kell, de előbb rontani, bontani. És ami a legbűnösebb és a legnagyobb baj nála, hogy eszébe sem jut az Isten, sem az, hogy hálát adjon neki, legkevesbbé pedig az, hogy a bőséges Isten áldásából neki is, az Ő dicsőségére is áldozzon valamit. Boldog ember az, akit Isten megszabadított a gonosz gondoktól, ezért soha eléggé hálát nem adhat. Csak sajnálni lehet azokat, kiket a kapzsóság ördöge ennyire gyötör.

2. A gazdag ember rettenetes balgaságokba, tévedésekbe esik. Ön-magában beszélget, mert senkiben sem bízik; de beszél, mert vágyait csak el kell valakinek mondani. Dicsökszik ön-magának, hogy sok jószága van, azt nevezi jónak, ami erre a névre sem méltó. Lelkéhez szól, hogy övé mindez a jó, pedig dehogy jó, csak átok az a lélekre

nézve. Egyszerre sok évre gondol, pedig pillanat alatt elveszítheti mindenét, és őt is pillanat alatt elragadhatja a halál, és mindent itt kell hagynia. A vagyonba helyezi minden bizodalmát, nyugalmát, pedig éppen a vagyona miatt nem lehet nyugodalma, csak folyton dolgot ad az, és gyötrődik miatta. És végül valósággal baromi állapotba süllyed; eszik, iszik, költekezik, de a lelket nem lehet testi eledellel táplálni. Ime hová jut, aki a földiekhez köti boldogságát, ki lelkét nem tekinti. Méltán megérdemli, hogy Isten őt esztelennek mondja. És mennél inkább vonzódunk a földiekhez, annál esztelenebbek vagyunk. Viszont minél jobban eltávolodunk a földiek szeretésétől, annál bölcsebbekké válunk.

3. A halál senkit sem kerül el, időpontja rejtve van előttünk. Ez a gazdag zsugori is évekről álmodozik, pedig már egy napja sincs. A sírba nem vihetünk semmit, mire való tehát a nagy hajsza a vagyongyűjtés-

ben, amikor minden másra marad? Csupasz kézzel jut át az a más világra, aki nem olyan kincseket gyűjtött, mik a lélek javára válnak, aki nem a lelkét akarta meggazdagítani, hanem a testét jómódba segíteni. Azon legyünk tehát, hogy jócselekedeteink és Isten előtt való érdemeink révén Istenben legyünk gazdagok. Vigyázzunk, hogy be ne teljedjék rajtunk az, hogy Isten ítélőszéke előtt „nyomorútan és szegényen“ jelenjünk meg. (Jel. k. 3, 17.)

362. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr Jézus nem mulaszthatta el, hogy szeretett tanítványait ki ne oktassa a felől, hogy miként kell a halált várniok: Legyenek felővezve ágyékaitok, és égő gyertyák kezeitekben, és ti hasonlóak azon emberekhez, kik urokat várják. (Lk. 12, 35. 36.) Az ágyék felővezése a tiszta életet, a vágyak fékezését, megkö-

tését jelenti; nehogy a földi élvezetek elragadjanak minket. A földi dolgok ugyanis, akár csak a földig érő ruha, akadályozzák a lelket a szabad mozgásban, a mennyek ösvényén nem tudunk miattok serényen előre haladni. Az égő gyertyák a jó tanok, a szent sugallatoknak nem annyira tudása, mint megcselekvése; azért kell azokat kézben tartanunk. Mert az Urat minden percben várunk kell, szinte kopogtat az ajtón: Mert az Úr közel van. (Filip. 4, 5.) De készületlenek vagyunk még mi; lelkünk a rendetlen érzelmek martaléka, gyakran beszennyezzük azt a földiek sárával. Világos az értelmünk, de már nem löveli a szeretet sugarait. Sokat tudunk, de a kezünk üres, mert nem tudásunk szerint cselekszünk. Várni, éppen nem várjuk az Urat, szinte szunnyadozunk a lelki tespedésben, lustaságban. Mi lesz velünk szerencsétlenekkel, ha hirtelen megjelenik az Úr?

2. A virrasztó, és éber szolga nem retten, nem zavarodik meg, hogy amikor az Úr „megjön és zörget“, azonnal megnyissa neki a kaput. Boldogok ama szolgák, kiket, midőn megjön az Úr, ébren talál. (Lk. 12, 36. 37.) Az éber szolga füle ugyanis mindig arra figyel, hogy megérkező Urának azonnal ajtót nyisson, mindent készen, kezeügyében tart, nehogy akkor kelljen gyertyát gyújtania, és a szükségeseket összeszednie. Ilyennek kellene lennie a lelkünknek is, ilyen rendben kellene tartanunk lelkiismeretünket is, így kellene bensőnket erényekkel és érdemekkel felszerelni. Mert csak az ilyen ember boldog, és nem az, aki a jövő élettél mit sem törődött, kit elnyomott a lelki tunyaság álma. De talán már ideje volna ebből az átkos álomból felserkenünk, hiszen minden pillanat rettenetes veszélyt rejt méhében, mert bármely pillanat az utolsó lehet, és ettől függ az örökkévalóságunk.

Szerencsétlen örökké, kit az Úr a bűn álmában alva talál.

3. A halál minden percben meglephet minket, mert olyan mint a tolvaj, kivárja azt az órát, amikor nem veszik észre. Azért mondotta az Úr: Azt pedig tudjátok meg, hogyha tudná a családátya, mely órában fog jönni a tolvaj, bizonyára vigyázna, és nem engedné házát megásatni. Ti is legyetek készen, mert amely órában nem vélitek, eljön az ember fia. (Lk. 12, 39. 40.) Ha nem minden órában vigyázunk, nem ér sokat virrasztásunk, mert éppen ezt az órát figyeli, amikor mi nem vigyázunk. Az Úrnak napja úgy jön el, mint a tolvaj. (Pét. II. 3, 10.) Ime a bíró az ajtó előtt áll. (Jak. 5, 9.) Ne csodálkozzunk azon, hogy Isten magát tolvajnak mondja, ezt csakis azért teszi, hogy minket óvatosságra intsen: Jelt adott a téged félőknek, hogy elfussanak a kézív elől. (59. zs. 6.)

Huszonharmadik hét pünkösd után.

363. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Jézus a terméketlen fügefáról szóló példázatában arra tanít minket, hogy az erények gyümölcsét teremjük, másként kiváogat bennünket, hogy ne foglaljuk el hiába a helyet; de irgalmasságában mások könyörgésére ad még haladékot, de azután már vége minden irgalomnak és türelemnek, kivét minket kegyelméből: Egy embernek fügefa vala ültetve szőlőjében, és elméne gyümölcsöt keresvén azon és nem találta. Mondá tehát a szőlőművesnek: Ime három esztendeje, mióta járok gyümölcsöt keresvén e fügefán, és nem találok; azért vágd ki azt, minek foglalja a földet. Amaz pedig felelvén mondá neki: Uram! Hagyd meg azt még ez esztendőben, körülkapálom és megtrágyázom; és

ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, jövendőre vágd ki azt. (Lk. 13, 6.—9.) Mi is ily fügefák vagyunk az Úr szőlőjében, az anyaszentegyházban, és Isten állapotunknak megfelelő erények gyümölcsét keresi rajtunk, Mi azonban ilyen gyümölcsöt vagy egyáltalán nem, vagy csak keveset hozunk; levél és lomb díszünk nagy, de életünk gyümölcstelen, termésünk nincsen. Szerencsétlen ember, kinek ilyen az élete! Ne engedjük, hogy az Úr hiába keressen nálunk gyümölcsöt és éhesen legyen kénytelen tőlünk távozni.

2. Jézus nem három, hanem sok-sok évet várt már, vajjon gyümölcsözünk-e már, mert az idő minden egyes percét erre adta nekünk. És keresett rajtunk gyümölcsöt, sőt a prédikációk, szent sugallatok, és kegyelmek útján intett is minket, hogy egyszer már teremjünk jó gyümölcsöt; de mindhiába, most is csak olyanok vagyunk, mint annak előtte voltunk, cseppet sem javultunk. Mily ki-

mondhatatlan is az Isten türelme! Pedig elmondhatta volna: Minek foglalja ez el itt a földet, a szent helyet, ahol mások bőségesen teremnének. Jaj nekünk, ha parancsot ad a halálnak: Vágd ki az élők földjéről, dobd ki az én kertemből! Ez pedig bizonyosan elér minket, hacsak idején meg nem javulunk.

3. A jó előjárók azok, kik Isten irgalmát számunkra leesdik. Az igazi előjárók szeretik alattvalóikat, a gondjaikra bízott lelkeket és elkövetnek mindent, hogy Isten adjon megjavulásukra haladékot. Fáradoznak, verejtékeznek, intéseikkel, feddő szavaikkal mintegy körülkapálják, meg is trágyázzák, mert sanyargatják miattuk testüket, megalázódnak nagy felelősségük tudatában és őket szégyenük és gyalázatuk megismerésére vezetik, hogy így valamiként termést hozzanak. Még a remény ellen is remélnek. De mi haszna a nagy fáradságnak, ha a fa nem engedi a művest, az előjárót dolgozni?

364. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az Úr Jézus szombaton a zsinagógában tanított: És íme egy asszony, kin a betegség lelke tizennyolc év óta vala, ott görbedeze, teljességgel föl nem nézhetvén. (Lk. 13, 11.) Ez az asszony a földre hajlott lelkek képe, mint a zsoltáros énekli: elvégezték, hogy szemeiket a földre sütik. (16, 11.) Kik csak a földieknek érzik az ízét és gondolataikat már nem tudják felemelni az égi, az isteni dolgokra. Az ilyen embernél nincs boldogtalanabb és hányan éveken át ilyenek voltunk vagy talán még most is vagyunk! A sátán, mert ez a nő ördögtől megszállott volt, minket is megszáll, hatalmában tart, úgy, hogy még csak véletlenül sem gondolunk az Istenre, nyakig bele süppedünk a marasztaló sárba, szenvedélyeinkbe, mert ezek uralkodnak felettünk. Bárcsak már felegyenesednénk egyszer.

2. A lelki kiegyenesedéshez azonban Jézus végtelen irgalma és kegyelme kell. Kell, hogy magához hívjon, de a zsinagógában és szombat napon, vagyis az anyaszentegyházban, a szent időben; hogy szóljon hozzánk, vagyis reményt öntsön belénk; hogy reánk tegye kezét, a pap kezei útján megbocsássa bűneinket, mert csak is ekkor tudunk azonnal kiegyenesedni és lelkünk eltelik hállával, ajkunk dicsőíti az Istent. Ez a kegyes jószág nyilatkozott meg ebben a csodában: Kit midőn látott Jézus, magához hívá őt és mondá neki: Asszony! Mentve vagy betegségedtől. És rája tevé kezét és azonnal felegyenesedék és dicsőíté az Istent. (Lk. 13, 12. 13.) Nem az asszony könyörgött, Jézus látta meg őt. Isten megelőző kegyelme nélkül soha nem juthatunk Jézushoz, az ő hívása nélkül nem járulhatunk eléje, hogy bánatos lelkünk tőle bocsánatot nyerjen. A szenvedélyek betegsége, az ördögi hatalom, csakis Jé-

zus közelében hagy el minket, de az ő szavára, az ő érintésére. Hányszor emelt már fel minket az Úr, mert megérintett bennünket a külső és belső gyötrelmekkel és viszontagságokkal, ezek is Isten kegyelmei lehetnek; de minket az Úr keze, a csapások sem térítettek meg, az isteni dolgokra nem emelkedtünk fel! És hányszor a legdrágábbal, az ő saját testével és vérével nemcsak érintett, hanem táplált minket és mi még mindig földiesen érzünk!

3. Jézus e csodatétele sem maradhatott megszólás nélkül, mert: Felszólala a zsinagóga fejedelme, boszszankodván, hogy Jézus szombaton gyógyított. (Lk. 13, 14.) Ismét a szombat az ütköző pont. Nem azt látja, hogy egy tizennyolc év óta görbe-dező asszony meggyógyult, hanem, hogy szombat van. Mintha szombaton még jót sem szabadna tenni. Szamaraikat ugyan ők is megítatják szombaton, de bár Jézus még ennyit sem tett, csak a kezét tette az asz-

szonyra, ez már törvénytörtés volt szemükben. Nem is a szombat fájtneki, hanem mert irigyelte Krisztus dicsőségét, azért szólalt fel, a szombat csak ürügy volt reá. De sokszor teszünk mi is így! Gonosz hajlamainkat az erény ürügye alatt elégítjük ki és még védelmükre is kelünk és külsőleg az erényest mutatjuk, de voltaképpen csak a magunk hasznát, dicsőségét keressük.

365. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A gonoszság mindenre képes. A farizeusok gyűlölték Jézust, irigyelték tőle a népszerűségét, féltek attól, hogy még több csodat is tesz és ezzel az ő tekintélyük csak veszít és azt óhajtották, hogy Jézus menne másfelé, azért hazugsághoz folyamodtak: Azon nap jövének némely farizeusok, mondván: Menj el és távozzál innen, mert Heródes meg akar téged ölni. (Lk. 13, 31.) Ügye-

sen mesterkedtek, olybá tüntették fel magukat, mint akik legjobb barátai volnának és jóakarukat mutatták meg ezzel vele szemben; ám bár elnémítani akarták őt és mert a nép rajongott Jézusért, szökést, elbujdosást ajánlottak neki. Az irigységet soha nem kerüli ki az, aki mindig csak jót cselekszik és jóra törekszik. Hányszor megtörténik, hogy másfelé helyeznek el minket, mert ott, ahol jól dolgoztunk és Isten dicsőségét szépen előmozdítottuk, irigyeink támadtak és kieszközték, hogy másutt alkalmazzanak minket. Nem egyszer még a feljebbvalók ellenszenvét is kijátszák ellenünk. El kell erre készülnie mindenkinek, aki Krisztust követni kész.

2. Jézus azonban a farizeusok szívébe látott és a látszólag tiszteletlen felelet nekik szólt: Eredjetek és mondjátok meg annak a rókának: Ime én ördögöket űzök és gyógyítok. (Lk. 13. 32.) Ismerem a ti róka hamisságtokat, én csak a magam

dolgát végezem és nem is kell félnem Heródestől. Üldözés idején legjobb védő pajzsunk, hogy mi csak hivatásunkat, a magunk dolgát végezzük. Amikor gyűlölnék minket, az a mi dolgunk, hogy üzzük ki lelkünkől a házi ördögöket, a szenvedélyeinket és ne uralkodjék rajtunk semmiféle gonoszság. Mikor pedig az irigység támad ellenünk, gyógyítsunk, vagyis cseppet se tágítsunk a józan észről, nehogy valami hozzánk méltatlant szóljunk vagy tegyünk.

3. Hiába akarták Jézust megfélemlíteni, mert így szólt: Mindazonáltal még ma, holnap és a következő napon járnom kell. (Lk. 13, 33.) Jézus tovább dolgozik. Bármilyen történjék is, ő meg nem hátrál, míg el nem érkezik az ő órája. Erre a kitartásra nagy szükségünk volna, amikor ezer, meg ezer kellemetlenség tornyosul fölénk, csak hogy mi inkább távozzunk, önként elhagyjuk működési helyünket, hivatalt cserélünk, hogy

megszabaduljunk tőlük. Természetesen ez azután nem is az erények ösvényén való járás, mert az erény a kísértésekben és az ellentétekben válik drágakővé, ezekben csiszolódik, ezekben lesz ragyogóvá. A kitérés, a kellemetlenségek elől való megfutamodás nem a szelídség és békesség jele, hanem legtöbbször csak önzés, kényelemszeretet, önimádás.

366. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A jót, az üdvös dolgot mindenkivel közölnünk kell, annak elterjesztésére minden alkalmat meg kell ragadnunk. Hogy bennünket esetleg lenéznék és gúny tárgyává tesznek és hogy mások elítélik a jó érdekében kifejtett munkásságunkat, sőt megbotránkoznak viselkedésünkön, azt egyetlen apostoli lélek sem kerülheti el. Erre adott nekünk útmutatást az Úr Jézus: És lőn, mikor bement Jézus egy főfarizeus házába

szombaton kenyeret enni, azok szemmel tartották őt. (Lk. 14, 1.) Elment hozzá ebédre, pedig tudva tudta, hogy minden szavát lesik, minden tettét gonosz szemmel figyelik ; mert minket akart tanítani, csak a mi javunkat kereste ebben is. És mi ? Oh, mi messzire elkerüljük azokat, kik gonosz szemmel néznek reánk, sőt még azokkal sem akarunk találkozni, kik nem éppen nagy jóindulatot tanúsítanak irántunk. Nem szeretjük a bírálatot, a szemmel tartást. Pedig ezt el nem kerülheti egyetlen lelki ember sem, éppen azért mindig szemmel kell tartanunk magunkat, figyelniük kell minden szavunkra és tettünkre. De leginkább a szeretetre vigyázzunk, mely tüdő és kegyes és mindent elszenved. (Kor. I. 13, 4. 7.)

2. Úgy látszik, a farizeusok műve volt, hogy ott egy vízkórságos ember is jelen legyen. És íme egy vízkórságos ember vala előtte. (Lk. 14. 2.) És Jézus tudta, hogy miért hoz-

ták ide azt és miért éppen szombaton hívták meg ebédre. Ha meggyógyítja, megsérti a szombatot, ha nem, akkor meg a szerencsétlennel szemben való érzéketlenséggel vádolhatják a nép előtt. Azért maga Jézus teszi fel a kérdést: Ha szabad-e szombaton gyógyítani? Csapdát állítottak Jézusnak, meghívásukkal tüntették ki, hogy beleessék a törükbe és maguk estek bele: Azok pedig hallgatának. Ő pedig fogván azt, meggyógyítja és elbocsátá. Beteljesedett, aki másnak vermet ás, maga esik bele. Hallgattak, mert jól nem akartak felelni, a rossz felelettel pedig csak elárulták volna magukat. És az Úr Jézus, az ő isteni jóságát megmutatandó, az ő gonoszságukat és hallgatásukat is jóra fordítja: meggyógyította a beteget. Nem törődik a többiek megsértődésével, hanem legalább ezt az egyet teszi hálás barátjává.

3. Azt mondja Szent Ágoston, hogy ez a vízkórságos ember jelké-

pesen minket jelent, mi vagyunk ilyen betegek, a vágyaink tesznek minket azzá. Mennél többet engedünk meg magunknak, vágyainknak, annál inkább elhatalmaskodnak rajtunk és elgyengítenek bennünket. Ezt már elég sokszor tapasztaltuk magunkon is. Szálljunk azért szembe velük, mert: Ha nem uralkodnak rajtam, akkor hiba leszek és nagy vétkektől tisztulok meg. (18. zs. 14.) Jézus bennünket is meg akar gyógyítani és sokszor megtörténik, hogy ezt a kegyelmet mások gonoszságának a megbélyegzésére kapjuk őtőle, a mások rosszasága révén részesülünk benne, nyerjük a megtérés és bűnbocsánat kegyelmét. Ne szegüljünk neki ellent, ne akarjunk tovább is a kényünk-kedvünk szerint élni, hanem szeressük meg őt és legyünk jóbarátai. Mielőtt valamit tennénk, kövessük Jézus példáját és kérdezzük meg lelkiismeretünket, ha szabad-e ezt nekem megtennem?

367. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Amikor Jézus a főfarizeus meghívását elfogadta és ebédre elment hozzá, már el volt arra készülve, hogy nem valami nagy tiszteletben részesül. És valóban látnia kellett, hogy mindenki az első helyet akarja elfoglalni, miáltal Jézust a legutolsó helyre szorították. Az alázatos Jézus nem igen adott erre, de mert méltóságát meg kellett őriznie még e társaságban is, azért szóvá tette de példázatban ezt a tülekedést és tisztelet hajhászást. Azért szép oktatást adott az alázatosságra nekik: Midőn menyegzőre hivatol, ne ülj az első helyre, mondotta. (Lk. 14, 8.) Ne akarjuk, hogy minket tiszteljenek meg leginkább, ne akarjunk kitüntetések, címeket, külön helyeket, magasabb rangot, mert akadhat nálunk érdemesebb. És ne fájjon a mellőztetés, az elhanyagolás, hacsak méltóságunk és hivatalunk meg nem

követeli azt. Isten látja érdemeinket, meg is jutalmaz majd minket, földi elismerés és megjutalmazás csak kisebbítené dicsőségünket. A törtétes és gőg kihívja Isten büntetését és utolér minket az igazságos ítélet; a megaláztatás el nem marad. E szerfeletti nagyravágyással tulajdonképpen szinte Jézus elé akarunk kerülni, mert Krisztus alázatosan és szerényen : a férfiak legutolsója, (Iz. 53, 3.) a népnek megvetése (21. zs. 7.) volt. Mihelyt megfeledkezünk az alázatosságról, már is Jézus elébe ülünk és ezért megérdemeljük, hogy megalázzon bennünket.

2. Remek tanítást adott nekünk Jézus : Mikor hivatol, eredj és ülj az utolsó helyre. (Lk. 14, 10.) Ime ő kiüresítette magát miérettünk és megalázta magát egész a kereszthalálíg. (Filip. 2, 7. 8.) Krisztus közvetlen közelébe csak akkor juthatunk, amikor az ő példáját követve, mert ő mindenkinél alázatosabb volt és a legutolsó ember módjára élt,

magunkat a legutolsónak tartjuk és azt óhajtjuk, hogy így bánjanak is velünk. Mert más a sorrend Isten előtt és másra van tekintettel a világ. Krisztus szemében az a tiszteletre méltóbb, akit a világ semmibe sem vesz Krisztusért.

3. Krisztust a világ ugyancsak lenézte. De nem vetette meg az Isten, ki felmagasztalta őt. Rajta teljesedett be első sorban, amit ő tanított: Aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik. (Lk. 14, 11.) Nem árt, csak előnyünkre van, hogy az emberek, mert Krisztust követjük, lesajnálják minket; mert mint Krisztus, mi is megdicsőülünk. Ne fájjon tehát, hogy minket semmibe sem vesznek, hogy Krisztusért megvetnek, csak kövessük Krisztust, kövessük híven, mert nincs fenségesebb ennél, nincs kívánatosabb, mint Jézus nyomdokain haladni, ez az út bizonyosan az égbe vezet. Bánjuk meg, hogy eddig resteltük és szégyeneltük Krisztus gyalázatát.

368. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Jézusnak az elveszett juhról szóló példabeszédét a farizeusok és írástudók megbotránkozása váltotta ki: Közeledének pedig hozzája a vámosok és bűnösök, hogy hallgassák őt. És zúgolódának a farizeusok és írástudók mondván: Hogy ez a bűnösöket elfogadja, és velök eszik. (Lk. 15, 1. 2.) Krisztus szelleme nem egyezhetett, sőt ellenkezett a farizeusok dölyfös göggyével. A farizeusok megvetették és kerülték, akiket bűnösöknek tartott a közvélemény; nem akarták magukat beszennyezni azzal, hogy velük érintkeznek: míg az Úr magához édesgette őket, kedvesen fogadta meghívásukat. Bár élne bennünk is Krisztus szelleme! Mi lenne belőlünk, ha Krisztus is úgy bána velünk, bűnösökkel, mint a farizeusok cselekedtek? Mily feneketlen mélységben és sötétségben maradtunk volna!

2. Jézus nem nyiltan, hanem példabeszédben mondja meg, hogy mi az ő hivatása, életcélja, és Atyától nyert parancsa. És ezzel meg is okolja, hogy miért fogadja a bűnösöket: Kicsoda az az ember közületek, kinek száz juha vagyon, és ha elveszt egyet azok közül, nem hagyja-e a kilencvenkilencet a pusztaban, és az után megyen, mely elveszett vala, mígnem megtalálja azt? (Lk. 15, 3. 4.) Jézus az, kinek száz juha van. Nemcsak a mennybéli angyalok, hanem minden lény az övé, és ezek közül egy, az ember, elveszett, mert bűnt követett el. Erre Ő elhagyta a kilencvenkilencet, alászállott a földre, hogy felkeresse az elveszettet, és ez a keresés ugyancsak sok fájdalmat, gyötrelmet szerzett neki. Az útja tövises volt, a szeretete a keresztfára készítette őt. De itt feltalált minket, a bűnösöket, vállaira vett, visszavitt az akolba, az egyházba, a kegyelem állapotába. Mi gyalázatosan

eltévelyedtünk, amikor a bűnös gyönyörök után menve, a mélységes szakadékba, a bűnbe zuhantunk. Oh mily jóságos és hön szerető pásztorunk is az Úr Jézus, megkeresett bennünket is, és saját vállain vitt be a kegyelem aklába. Ne tévelyegjünk el többé tőle soha, de soha.

3. A legszebb vonás a jó pásztorban, hogy még ő örvend, és egybehívja barátait és a szomszédjait: Örvendjetek velem, mert megtaláltam az én juhomat, mely elveszett vala. (Lk. 15, 6.) Jóságos Jézus! Nem neked, hanem nekem kellene örvidenem, és mindenkit a te dicsőítésedre felhívnom, hogy reám találtál, hogy újra életet nyertem, és mégis te örvidesz, mintha engem feltalálva valami nagy nyereséged volna! Oh ne távozzunk soha el ettől a szerető jópásztortól, hadd örvidjen bennünk a feltalált bűnösökben! Legyünk ezután már az ő szerető és hozzá ragaszkodó juhain!

369. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Megrendítő, és az Isten végtelen szeretetét és irgalmasságát a napnak sugárkévéjében ragyogtató példabeszéd a tékozló fiúról szóló példázat; nincs az a köszívű ember, kit ez meg ne hatna: Egy embernek két fia vala. És mondá az ifjabbik közölük atyjának: Atyám! Add ki nekem az örökségrészt, mely engem illet. És elosztá nekik az örökséget. (Lk. 15, 11. 12.) Ez a két fiú az igazak és a bűnösök. A bűnös az ifjabbik. Az örökségrész a természet és a kegyelem adományai, melyeket Isten egyaránt kioszt a jóknak és a gonoszoknak. Az ifjabbiknak, de mindnyájunknak is, kiadja Isten ezt az örökségrészt, nem azért, hogy elpazaroljuk, hanem, hogy az örök életet megszerezzük általuk. Istenem! Mennyi ilyen ajándékot nyertünk: a tudomány, a józan ész, az egészség és egyéb természeti

ajándékok, az erények, a kegyelmek, mind Istennek, a mi jószágos Atyánknak adományai. És mit tettünk velük? Hogyan használtuk fel azokat? Más talán nagy dolgokat vitt volna velük véghez, nagy szentté lett volna, és mi?

2. Micsoda fájdalmat okozhatott atyjának ez a fiú azzal, hogy eltávozott hazulról: És nem sok nap múlva összeszedvén mindent ifjabbik fia, messze tartományba méne, és ott eltékozlá örökségét buja élettel. (Lk. 15, 13.) Ilyen a bűnös ember is, nem törődik azzal, hogy szerető Istenének fájdalmat okoz, emberi gondolkodás szerint, mert mint Isten soha meg nem szomorítható, csak rövid ideig marad meg Istentől és az erényes élettől távol a jámborságban, hamarosan beleesik a bűnökbe, nem tud otthon maradni már, bűnös vágyai viszik, viszik messze az atyai otthontól, messze vidékre megy, hogy hírt se halljanak róla és szabados, buja életét

ne lássa az atyai szem, az iránta való tisztelet ne gátolja őt ebben az életben. És eltékozolja minden természetfeletti örökségét, sőt még józan eszét is elveszti, akarateroje is megbénul, átadja magát a buja, a tisztátalan életnek, rabjává válik a testi kívánságoknak. Oh a fiatalabb évek miatt nekünk is van mit szégyelnünk! Ifjúságom vétkeiről és tudatlanságaimról ne emlékezzél meg Uram. (24. zs. 7.)

3. A tékozló élet mindig magával hozza a nyomorúságot és nélkülözést. Így járt a tékozló fiú is: És miután mindent megemészített, nagy éhség lőn ama tartományban, és szűkölködni kezd. És elmenvén, azon tartománynak egy polgárához szegődött, ki majorba küldé őt, hogy őrizze a sertéseket. És kíváná gyomrát megtölteni a moslékkal, melyet a sertések falának, de senki se ada neki. (Lk. 15, 14.—16.) Nem csoda, hogy szűkölködött, mert mindig szűkölködik, akinek miije sincs az Is-

tentől, aki kívánságai szerint él, mert ezek: Tűz, mely soha sem mondja: Elég! (Péld. 30, 16.) Hova kerül az ilyen ember? Kénytelen beszegődni az ördögnek vagyis a rossz szokásoknak szolgálatába. És csak sertéseket, vagyis az érzéki vágyakat és gyönyöröket legelteti: de emellett mindig éhezett, hiába akart jóllakni a bűnök moslékával, melyet a pokoli szellemek habzsolnak, nem bírta, mert mennél többet vétkezünk, annál inkább éhezünk mintegy a vétkeket. A bűnökre is áll, hogy evés közben jön meg az étvágy. Milyen szerencsétlen a bűnös ember állapota! Hová jut, aki eltávozik Istentől, és messze elvetődik, és nem azonnal tér vissza! Az Isten magasztos teremtménye, a teremtés koronája, az ember, aki Istentől temérdek adományt kapott, íme mennyire süllyedhet, amikor saját feje után indul!

Huszonnegyedik hét pünkösd után.

370. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Még a nyomorúságokban is az Isten végtelen kegyelme nyilvánul meg az emberrel szemben. Az inség, a betegség, a különféle csapások nem egy embert térítettek már vissza az Istenhez. A tékozló fiú példázatában is erre mutat rá az Úr Jézus. Mert az éhező és nyomorgó fiú a messze távolban rá gondolt atyjának házára: Magába térven pedig mondá: Hány béres bővelkedik atyám házában, kenyérrel, én pedig itt éhen halok. (Lk. 15, 17.) Íme a bűnbánat módja. Mindenek előtt be kell látnunk szerencsétlen állapotunkat: éreznünk kell, hogy a bűn nélküli állapot boldogabb, és vágyakoznunk kell utána. Akik Isten szolgálatában, a szentek társágában élnek, akik jámbor életet

folytatnak, azok soha sincsenek messze távol az Istentől. De azért a lelki emberekben is nem egy tökéletlenség található, sőt nem egy erény hiánya tapasztalható; vigyázzunk azért, hogy legalább érezzük ezt a hibát és hiányt, mert csakis az éhes ember érzi az éhséget, azért a tökéletesség útján haladó embernek is, ha előre akar jutni, állandóan éheznie kell az erényeket.

2. Az igazi bűnbánathoz erős akarat és szándék is kell, hogy megjavulunk, és többé nem vétkezünk. Így tett a tékozló fiú is: Felkelek és atyámhoz megyek! (Lk. 15, 18.) Már a bölcs is megmondotta: Ne maradj az istentelenek tévelygésében. (Sir. 17, 26.) Remélnünk kell, hogy jószágos atyánk megbocsát. Nemcsak a bűnökre, hanem a tökéletlenségekre is áll, hogy fel kell keljünk, és útnak kell indulnunk, bízva abban, hogy mennyei Atyánk nem utasít el minket magától, mert ő nem akarja a bűnös halálát, ha-

nem, hogy megtérjen és éljen. Nem mondani kell, hogy felkelek és megyek, mert ez csak pusztá szó, hanem útra kell kelniünk, és akkor már is felkeltünk bűneinkből, és gyarlóságainkból. Az eltökélt akarat kell ide, nem a szép beszéd. Mondjuk már egyszer ki őszintén mi is: Felkelek ebből meg ebből a bűnömből, tökéletlenségemből, és inkább meghalok, de Isten kegyelmével nem akarom azt többé elkövetni.

3. A bűnbánat harmadik kelléke a nyílt bűnvallomás, a bánatos beismerése annak, hogy ezzel meg ezzel megbántottuk az ő atyai szeretetét, jóságát. Így tett a tékozló fiú is; már előre kieszelte, mit fog mondani: És mondom neki: Atyám! vétkeztem az ég ellen és te ellened. Már nem vagyok méltó, hogy fiadnak neveztessem, csak béreseid közé fogadj be engem. És fölkelvén elméne atyjához. (Lk. 15, 18.—20.) Nem egyszer előfordul az életben,

hogy valaki véletlenül meglövi az atyját, vagy cselekedetével neki nagy testi-lelki kárt okoz, és nemde rendkívül fáj ilyenkor a jó gyermeknek, hogy bár nem az ő hibájából, de mégis az ő közreműködésével történt ez, mihelyt annak valóságára ébred. A tékozló fiú egyedül csak amiatt szomorkodott, hogy jószágos atyját megbántotta. Hányszor megbántjuk mi Isten-Atyánkat, nem ugyan egész tudatlanul, mert vétkezünk, de mégsem azzal a tudattal tesszük és nem azzal a gondolattal, hogy őt vele megbántjuk. De legalább csak mostantól monddad neki: Atyám . . . vagy te. (Jer. 3, 4.) A tékozló fiú mindjárt elégtételt is akar atyjának nyújtani, mert önszántából megfosztja magát mindama jótól, melyet mint fiú élvezhetett. Sőt bünbánatot is akar tartani, vezekelni akar, azért csak azt kéri, hogy mint béres szolgálhasson házában. Így kell nekünk is tennünk, valahányszor vétkezünk: nem elég

csak azt tudnunk, hogy vétkeztünk, nem elég az, hogy reméljük bűneink bocsánatát, nem elég a bűnbeismerés és bűnvallomás sem, hanem kell, hogy szakítsunk a bűnnel, bánkódjunk miatta, vezekeljünk, fosszuk meg magunkat egyes örömet okozó dolgoktól, és irgalom nélkül alázzuk meg magunkat, keményen büntessük magunkat. Ha ilyen lelkelet tölt el minket, akkor fel is kelünk, és szándékunkat végre is hajtjuk. Bár megtennénk mindent, amire magunkat a lelkünk érdekében eltökéltük. Boldogtalan, aki csak mindig akar, de a cselekvésig soha el nem jut.

371. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Ha a bűnbánó megtesz Isten megelőző kegyelmével mindent, hogy Istentől bocsánatot nyerhessen, tapasztalja is önmagán, hogy milyen jószágos és irgalmas az Isten a megtérő bűnösökkel szemben. Remekül

leírja ezt a tékozló fiú példabeszéde: Mikor pedig még messze volt, t. i. a fiú, meglátá őt atyja: irgalmaságra indula, és hozzája futván, nyakába borula és megcsókolá őt. (Lk. 25, 20.) Nem veti szóval sem szemére a gonosz életét, mert látta és szerette az ő megtörődött és megalázódott szívét. Istennek ez a nagy jósága és irgalma indítson minket is bizodalomra és szeretetre. Megérdemli az Isten, hogy inkább szenvedjük el a világ minden gyötrelmét, sőt a leggyalázatosabb halált is, mintsem hogy őt újólag megbántsuk, és elhagyjuk, amikor ily kegyesen fogad minket most, hogy a bűneinkből hozzá visszatérünk.

2. Az atya örömeiben fiát mindenel elhalmozza; Mondá szolgálóinak: Hamar hozzátok elő a legjobb ruhát és öltöztessétek fel őt; adjatok gyűrűt kezeire és sarut lábaira; és hozzátok elé a hízlalt borjut, öljétek le, együnk és vigadjunk. (Lk. 15, 22. 23.) A legjobb ruha a megszentelő ke-

gyelem ; a gyűrű Isten fiai szabadságának a jelvénye ; a saru az Isten előtt való igaz nemesség jele, ezeket a lábakra kell húzni, vagyis indultainkra és fel kell szíjjazni, indultainkat meg kell kötnünk ; a hízalt borjú pedig a szentségi Jézus, akit nekünk nyújt a szent áldozásban. Mekkora öröme lehet Istennek a megtérő bűnös, a bűnbánatot tartó ember felett ! Hozzuk meg neki ezt az örömet és soha ne térjünk többé vissza a sertésekhez.

3. Az atyának örömét azonban nem osztotta az idősebb fiú : Az idősebbik fiú pedig a mezőn vala és midőn visszatért a házhoz, közeledvén, hallá az éneklést és vigadózást. És szólítván egyet a szolgák közül, kérdezé : mi dolog ez ? (Lk. 15. 25, 26.) Amikor meghallotta, hogy visszatért testvére miatt, az ő visszajövetelének öröme van az a nagy vigasság és lakodalom, igen megsértődött és be sem akart menni, mígnem atyja kijött és az ő rábe-

szélésére mégis csak bement. Nem azt akarta Jézus ezzel mondani, hogy még a szentekben is van irígység és megsértődöttség, vagy mintha a szentek is vakmerően bírálgatnák és nem helyeselnék Isten minden tetteit, mert ezek az életszentséggel össze nem férnek és a mennyben elő nem fordulhatnak; hanem csak azt akarta Jézus kifejezésre juttatni, hogy még a mennybeli szentek is megírgyelhethék azt a nagy szeretetet, amellyel Isten a megtérő bűnöst fogadja. Mily nagy bizodalommal kell tehát Istenhez sietnünk, ha mindjárt csak bocsánatos bűnnel is, de ellene vétkeztünk, tudva azt, hogy Istennek legnagyobb öröme, egyetlen vágya, hogy a megtérő bűnösöket keblére ölelhesse. De azért az idősebbik fiú is elégtételt kapott atyjától: Fiam! Te mindenkor velem vagy és mindenem a tied. (Lk. 15, 31.) Ez az igazak osztályrésze, Istennel vannak és minden mennyei jóban közösködnek Istennel. Milyen boldogító

is lehet Isten minden javában része-sülni! És ezekután még el akarnánk távozni jóságos menyeyei Atyánktól?

372. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A hűtlen sáfár példabeszédében az Úr Jézus nem a hamisságot akarta megdicsérni, mint első látszatra gondolnók; hanem csak azt akarta lelkünkre kötni, hogy amiként mi a testi életünk jövőjéről minden áron gondoskodni kívánunk, még inkább meg kell ezt tennünk a lelkünk jövő élete érdekében. Ha a földi jólét miatt a gonoszok mindenre képesek, a lelki embereknek akár mindent is el kell hagyniok, az irgalmasság testi és lelki cselekedeteire mindent oda kell adniok, hogy a mennyekben kincseket halmozzanak fel: de nem a máséból, hanem a magukéból kell ezt tenniök: Vala egy gazdag ember, kinek sáfára vala és ez bevádoltaték nála, mintha eltékozolta

volna az ő javait. És előhíván őt, mondá: Mit hallok felőled? Adj számot sáfárságodról, mert már nem sáfárkodhatol. (Lk. 16, 1. 2.) Ez a hűtlen sáfár mi vagyunk. Isten nem azért adta a test és lélek javait, a természetes és természetfeletti adományokat, hogy az urat játsszuk, hanem hogy sáfárai, gondozói, gyümölcsöztetői legyünk. Mert semmi sem a mienk, ha mindjárt azt véljük is, hogy fáradtsággal és nagy igyekezettel szereztük meg azokat. Mindent Istennek tetszése szerint vagyunk kötelesek kezelni. Eljön majd az óra, amikor fülünkbe cseng: Adj számot! Mire, mivégre, hogyan kezeltük, adtuk ki javait? Mindazt, amit nem Isten dicsőségére adtunk ki, csak eltékoztuk. Nem árt, ha már most komolyan számot vetünk, mert a számadás órája közel van.

2. A sáfár töprengett önmagában: Mit tegyek, hogy ím uram elveszi tőlem a sáfárságot? (Lk. 16, 3.) Kettős félelem szülte ezt a töprengést.

Egyrészt igen jól tudta, hogy rosszul sáfárkodott, másrészt azt is jól tudja, hogy nem tudván számot adni, el-esik a sáfárságtól. Vajjon minket félelembé ejt-e a számadás gondolata? Nagyon üdvös erre mennél gyakrabban gondolni. Mert mi is igen hűtlenül kezeltük a ránk bízott javakat. Testünket, érzék szerveinket, gondolatainkat, akaratainkat Isten megdicsőítésére kellett volna fordítanunk, de mi önzésünkre, hiúságra, sőt nem egyszer bűnre pazaroltuk. Bár gondunk volna ennek a számadásnak megkönnyítésére, eszünkbe tartanók kötelességeinket, hogy könnyen elszámolhassunk; de már most, mert akkor hiába töprengünk, hasztalan fáradunk, elkéstünk már és nincs segítség.

3. Gondoskodni jövőnkről, igen hasznos dolog. Ebben a világ fiai túl tesznek a maguk módja szerint a világosság fiain. Mert ők mindent megfontolnak, minden eszközt megragadnak, mindent megkísérelnek,

hogy földi jövedőjüket biztosítsák. Minden tehetségüket erre szentelik, jóllehet csak azért: Hogy hervatag koszorút nyerjenek. (Kor. I. 9, 25.) Ezért nem az Úr Jézus, hanem az a gazdag ember dícsérte meg a sáfárt: És dícséré az úr a hamisságnak sáfárát, hogy eszesen cselekedett. Mert e világ fiai eszesebbek az ő nemükben, a világosság fiainál. Ezt meg már az Úr Jézus mondotta, mint a példabeszéd tanulságát. (Lk. 16, 8.) Oh, mit teszünk mi, a világosság fiai, a kegyelem hivatottjai, kik Istennek oly sok és oly nagy segedelmében részesültünk? Ha a világ fiai a világnak kívánnak tetszeni, akkor mi igyekezzünk az Istennek kedvében járni. Tanuljunk tőlük! Mennyi éjszakázást, munkát, nehézséget, küzdelmet elszenvednek, éjjel-nappal töprengenek, hogy itt e földön boldoguljanak, jó módban élhessenek, mi meg nem akarnók ugyanezeket vállalni Istenért és az örök életért?

373. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A dúsgazdag és szegény Lázár példabeszédében Jézus arra hívja fel figyelmünket, hogy a földi nyomorúság örök dicsőségre válhatik, a földi jólét pedig örök kárhozatunkra lehet. Vala egy gazdag ember, bársonyba és bíborba öltözködő és mindennap fényesen lakmározó. És vala egy Lázár nevű koldus, ki annak ajtaja előtt fekvék, rakva fekélyekkel s kívánva jóllakni csak a morzsalékokból, melyek a gazdagnak asztaláról hullottak, de senki sem ada neki; még az ebek is eljövének, nyalván az ő fekélyeit. (Lk. 16, 19. 21.) Ugyan melyiket tartjuk e kettő közül boldognak vagy boldogtalannak? Ha csak földiesen gondolkozunk, a gazdag volt a szerencsés és boldog ember, míg Lázár szerencsétlen és nyomorult. De ha a hit szemével nézzük őket, éppen az ellenkezőjét kell mondanunk. Ér-

zékeink nagyon könnyen csalódnak, és mégis de sokszor azok irányítják lépteinket, gondolkozásunkat, cselekedeteinket. Mi is érzékeinknek kedveztünk és gyűlöltünk mindent, mi bántotta azokat: az inséget, a nyomort, a szegénységet és megvettetést utáltuk. Pedig ez a nyomor üdvözít, míg érzékeink dédelgetése veszedelembe sodor.

2. Mindketten meghaltak, mert mindnyájunknak meg kell halnunk: Lőn pedig, hogy meghala a koldus és az angyalok által Ábrahám kebelébe viteték. (Lk. 16, 22.) Íme milyen vége lett annak az alázatos, bajlódással és szenvedéssel teli, az emberek által megvetett életnek! A rövid s a halállal megszűnő gyötrelmeket egyszerre soha el nem múló öröm váltja fel. Jól mondja Szent Pál: Mert az, mi most nyomorúságunkban egy szempillantásnyi és könnyű, a dicsőségnek mód felett örökkévaló nagyságát eszközli bennünk. (Kor. II. 4, 17.) Tegyük csak

mérlegre ezt a kettőt: szempillantásnyi és örök! És majd magunk is reájövünk: Hogy nem méltók a jelen idei szenvedések a jövő dicsőségre. (Róm. 8, 18.)

3. Meghala pedig a gazdag is és pokolban eltemették. (Lk. 16, 22.)
Íme milyen véget ért, akit mindenki szerencsés és boldog embernek tartott. Jólétben töltik napjaikat és egy szempillantásban mennek le a poklokba. (Jób. 21, 13.) Nehéz emberi szemmel szerencsétlennek és boldogtalannak tartani azt az életet, amelyet csaknem mindenki irigy szemmel néz, mivel hogy minden kívánságukat kielégíthetik, vagyunk megadja rá a módot, a lehetőséget, — de a vég azt mutatja, hogy voltaképpen boldogtalan volt az. A pár percig tartó, balga örömeiket örök jaj és szenvedés követi. Valóban félnünk kell, nehogy érzéseinket dédelgessük. Ellenkezőleg, gyötörjük azokat és pórázon tartjuk, mert ha a szükségesnél többet en-

gedünk nekik, elragadnak és sok balgaságra visznek.

374. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Nem árt néha betekintenünk a pokolba. A dúsgazdag pokoli kínjait szépen vázolja az Úr a róla szóló példabeszédben. Felemelvén pedig szemeit (a dúsgazdag) midőn a kínokban vala, látá Ábrahámot távolról és Lázárt az ő kebelében. (Lk. 16, 13.) Most messziről is megismeri Lázárt, de amíg élt, ajtaja előtt sem vette észre. Akkoron mint koldust lenézte és most a dicsőségben pillantja meg. Most esedezik is, de már elkésett vele, a könyörület ideje elmult, beállott az igazságosság örökkévalósága. Ebben az életben kell mindent elkövetnünk, hogy földi életünknek hasznát lássuk mindörökké. És kiáltván, mondá: Atyám Ábrahám! Könyörülj rajtam és küldd el Lázárt, hogy vízbe mártván ujja-

hegyét, enyhítse meg az én nyelve-met, mert gyötörtetem a lángokban. (Lk. 16, 24.) Minden tagja szenvedett, de csak a nyelve miatt panaszkodik, mert ez fáj neki legjobban. De meg is érdemelte, mert lakmározott folytonosan és a szegény, gyámoltalan Lázárt kigúnyolta vele. Mit éreznek majd azok, akik vérig csipkednek, sértegetnek, rágalmaznak, becsmérelnek másokat ?

2. Ábrahám azonban nem hallgatta meg kérését : Fiam ! Jusson eszedbe, hogy elvetted a jókat életedben és Lázár hasonlóképpen a rosszakat ; most pedig ez vigasztaltatik és te gyötörtetel. (Lk. 16, 25.) Kielégíthette a test kívánságát, mert telt a napenkénti lakmározásra ; ki a szemek kívánságát, mert gazdag volt ; ki az élet kevélységét, mert bársonyba, bíborba öltözködhetett. Lázár azonban csak éhező koldus, fekély borította megvetett ember volt. Most fordult a kocka, az öröm gyöt-relemmé, a gyötrellem örömmé vál-

tozott. Ne is gondoljunk arra, hogy itt a földön is testi örömeinkben élhessünk, meg a másik életben is boldogságban úszhasson a mi lelkünk. Mennél több fájdalmat és kellemetlenséget szenvedünk el ezen a világon, de önként és nem csupa kényszerűségből, annál több örömben lesz részünk amott; és mennél több örömet engedünk itt meg magunknak, annál több örömtől és dicsőségtől fosztjuk meg magunkat a más világon.

3. A dúsgazdag most azt kérte, hogy legalább földön élő rokonaihoz küldje el Lázárt, hogy ők is ide ne kerüljenek és az ő sorsára ne juszanak. De Ábrahám így felelt: Van Mózesük és vannak prófétáik, hallgassák azokat. (Lk. 16, 29.) Ne higyük és ne is várjuk, hogy Isten majd valami különös módon vezérel minket az örök életre. Balga, aki arra vár, hogy Isten majd személyesen megjelenik neki, vagy elküldi hozzá az angyalát és így közli akaratát.

Ott a Szentírás, ott az anyaszentegyház, ott a papok, akik tanítói, ezek megmondják, hogy mit kell tennünk, hogyan kell élnünk, hogy az örök gyötrelmek helyét, a poklot elkerüljük. És ott vannak a lelki előljárók, kik Istentől hatalmat nyertek a lelkek vezetésére, az emberiséget nekik kell a jóra vezérelniök. Isten most az előljárók útján kormányozza az emberiséget. Ne a rendkívülit várjuk, hanem a rendes utat és módot válasszuk és bejutunk az örömök honába.

375. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Úr Jézus a szüntelen való imádságra int minket, amikor így szól: Szükség mindig imádkozni és meg nem szünni. (Lk. 18, 1.) Nincs életünkben egyetlen perc sem, melyben minket veszély ne fenyegetne, a jelen életben pedig egyedüli menedékünk az imádság! Ezért szük-

séges, hogy mindenkor imádkozunk. A világ, a test és az ördög minden percben veszedelembe sodorhatnak minket; nincs életünkben egyetlen pillanat sem, hogy a léleknek a testtel harcolnia ne kellene. Mennél titkosabb és láthatatlanabb az ellenség, annál nagyobb a veszedelem. Nem szabad tehát soha megszűnnünk imádkozni, mert mennél többet mulasztunk, annál nagyobb erőre kap ellenségünk. Isten mindenkor oltalmazza azokat, akik igazán és kitartóan imádkoznak.

2. És hogy az imádságra ösztönözzön minket, mindjárt egy példázatot is elmond az istentelen bíróról. Vala egy bíró bizonyos városban, ki Istent nem félt, embert nem becsült. Vala pedig egy özvegyaszony is azon városban és hozzá jöve, mondván: Tégy nekem igazságot ellenségem ellen. És nem akart sok ideig. De azután mondá magában: Noha az Istent nem félem, az embert sem becsülöm, mindazáltal

mivel alkalmatlankodik ez az özvegyasszony, igazságot teszek neki, nehogy végtére eljövén, szidalmazzon engem. (Lk. 18, 2—5.) Bármennyire igazságtalan és gonosz ember volt is ez a bíró, bármennyire halasztotta is kötelességének teljesítését, de mivel az özvegyasszony naponként nyakára járt és hiába utasította el, csak újból visszajött és ügyét szorgalmazni meg nem szűnt, végül mégis teljesítette a kérését. Hányszor úgy tűnik fel nekünk, hogy már az Isten sem akar minket meghallgatni, mert hiába kérjük; ezt vagy azt a kísértést vagy bűnös hajlamot csak nem veszi el tőlünk. Ne mondjuk ilyenkor, hogy már nem hallgat meg minket, mert mindaddig míg az imádságos lelkület él bennünk és ez az ő adománya, addig akar is rajtunk segíteni, addig az ő védelmének paizsa alatt vagyunk. Ha magunk vetjük azt el és imádságot abbahagyjuk, akkor ne hibáztassuk az Istent.

3. Az alkalmatlankodás miatt az igazságtalan bíró, mégis csak megteszi, amire őt az özvegyasszony kérte. Mennyivel inkább megteszi akkor azt a végtelenül jó és szerető Isten! Meg is mondotta Jézus: Vajjon tehát az Isten nem tesz-e igazságot az ő választottainak, kik éjjel-nappal kiáltanak hozzája és késedelmes lesz-e irántuk? (Lk. 18, 7.) Íme az ígéret, hogy Isten igazságot tesz majd ellenségeinkkel szemben. Ha nem érezzük még ezt, ennek csakis az az oka, ez csak azt mutatja, hogy ügyünket nem szorgalmazzuk azzal a buzgalommal, mint tette azt az özvegyasszony. Nem tudunk kitaratóan imádkozni, azt szeretnők, hogy pár kérő szóra meghallgatásra találjunk. És minő érzelemmel imádkozunk azzal az ellenségünkkel szemben, ki hízeleg testünknek és ellene van lelkünknek? Rendszerint ellenségeinknek sem tartjuk a testi érzelmeket, az önző szeretetet. És lehet-e ilyenkor ellenük imádkozni,

hogy Isten távolítsa el tőlünk, amikor rajongunk érettük? Mindenekelőtt szükséges, hogy tudjuk, kik a mi ellenségeink, másként nem bánhatunk velük úgy, mint ellenségeinkkel és megtévesztvén, nagyon könnyen összejátsszuk velük, saját magunk üdve ellen. Ezek a leghamisabb és legádázabb ellenségeink. Mint tettünk eddig?

376. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Nem az imádság, hanem az imádság mikéntje a fontos. Sokan imádkoznak, de nem jól, sokat könyörögnek Istenhez, soká kitartanak, de meghallgatást nem lelnek, mert nem alázatosan, nem bűnbánólag és nem örök üdvükre váló, javukra szolgáló dolgokért imádkoznak. Ezért mond Jézus példabeszédet a farizeus és a vámos imádságáról. A farizeus megáll a templomban és állva imádkozik: Isten

hálát adok neked, hogy nem vagyok mint a többi emberek, ragadozók, hamisak, házasságtörők, mint ez a vámos is. Kétszer böjtölök hetenként, tizedet adok mindenből, amit bírok. (Lk. 18, 10—12.) Imádkozott, de már külsőleg sem mutatott tiszteletet Isten iránt, mert állott. Még Istennel szemben is büszke és gögös volt. Nem csoda, ha azután kérkedik is, hogy nem olyan, mint mások; ha a lelkülete is rossz; ha lenéz mindenki mást, és magát tartja mindenki másnál jobbnak és dicsekszik jó cselekedetével, böjtjével, tized adásával. De emellett imádságában is pálcát tör mások felett, sőt nemcsak általánosságban mondja ki ítéletét mindenki más felől, hanem vakmerően megítél egyeseket is: Mint ez a vámos is! Érdemeit sorolja fel és nem feleli, hogy vagyonával ne kérkedjék még imádság közben is. Nem sokat ért ez az imádság, morzsája sincs meg benne az igazinak. De azért a világért se

ítéljük el az így imádkozó farizeust, se gőgösségéért, se kérkedéséért, mert nem egyszer a mi imádságunk sem különb, mert akárhányszor megvetünk másokat és magunkat szinte szenteknek tartjuk. Mit is mond a bölcs? Ne mondd: Elégséges vagyok enmagamnak. (Sir. 11, 26.)

2. A vámos is imádkozott, azért is ment fel a templomba; de már más-ként, mint a farizeus: És a vámos távol állván, szemeit sem akará felemelni az égre, hanem mellét verte mondván: Isten légy irgalmas nekem bűnösnek! (Lk. 18, 13.) A vámos is állott, de már külső viselkedése is Isten iránt való tiszteletre mutatott, mert hátul állott meg, a közeledésre magát méltatlannak tartotta. És bensőleg is átérezte, hogy ő most Istennel beszél, benső szegyenében, bűnei tudatában szemeit sem merte felemelni, bűnbánóan a mellét verte és bocsánatért esedezett. Így kell igazán imádkozni. Legyen azért mindenkor alázatos a

mi imádságunk, akár szóval, akár lélekben imádkozunk: ne másokkal, hanem a magunk megismerésével foglalkozzunk. hogy megtisztítsuk szívünket minden gonosz indulattól.

3. A kétféle imádságról maga az Úr mond ítéletet. Bizony mondom nektek: ez megigazulva méne házához inkább, mint amaz. (Lk. 18, 14.) Az alázatos megigazul, a kevély kárhozatot nyer. Csakis akkor kelünk fel megjobbulva az imádságtól, ha imádság közben magunk alázatos megismerésével, megvetésével és az ezeket követő indulatokkal foglalkoztunk. Jól mondja Szent Ágoston: Lássátok testvérek! Az Istennek inkább tetszett az alázatosság a gonosz cselekedetek után, mint a gög és büszkeség a jótettek után. Ne is dicsérjük magunkat, sőt ne is kívánjuk, hogy mások dicsérjenek minket. Úgy éljünk, hogy az Isten, a mindentudó, legyen velünk megelégedve. Az öndícséret utálatos, az emberek dícséréte pedig téves is és hamis is.

Huszonötödik hét pünkösd után.

377. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az Úr Jézus a gyermekeket igen szerette. Már nagyon fáradt volt egyszer, amikor: Kisdedeket vivének hozzája, hogy őket illesse. A tanítványok pedig feddék az odavivőket. Látván őket Jézus, nehezen vevé ezt és mondá nekik: Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni és ne tiltsátok el őket. (Mk. 10, 13. 14.) Nagyon fontos, hogy gyermekkorunkban milyen elveket neveltek belénk. Ezt ki-ki tapasztalja önmagán. Boldog ember, akit már gyermekkorában Krisztushoz vezettek, aki már örömet fogadta vezetőinek tanítását. Ha nem részesültünk volna ebben, akkor legyünk most önként gyermekekké és engedjük, hogy lelki vezéreink Krisztushoz vezessenek minket. Mennél gyengébbek és gyar-

lóbbak vagyunk, annál inkább kell ezt kívánnunk, mert ez a lelkiélet kezdete, kiinduló pontja, további életünk ettől függ. Amilyenek vagyunk újonc korunkban, olyanok szoktunk maradni későbbi életünkben is. Fontos a jó kezdet, de az állhatatos kitartás még fontosabb.

2. Jézus neheztel. Két okból is neheztel, mert korholták a szülőket, miért hozzák a gyermekeket most Jézushoz, amikor fáradt és hogy a gyermekeket nem akarták hozzáengedni. Ha Isten kegyelméből még ártatlan korunkban Jézushoz juthatunk és magunkat az ő szolgálatára szentelhettük, ezt a megmérhetetlen kegyelmet becsüljük nagyra és egészen természetes, hogy ezt az ártatlanságunkat szent kötelességünk meg is őrizni. Kérjük mindig az Urat, hogy tartson meg minket ártatlanságunkban, kérjük különösen a szentáldozás után, hogy illessen minket is. És ha kisdedeket is bízott reánk, az Úr, szeges gonddal legyünk azon

hogy őket szent életünkkel és áhítatos szavunkkal Istenhez vezessük. A tanítás is fontos, az értelmüket is kötelességünk fejleszteni, de a legfontosabb mégis, hogy Isten szeretetére neveljük őket. Mindkettőről felelni kell majd egykoron.

3. Hogy miért szerette Jézus anynyira a gyermekeket, azt is megmondotta: Mert ilyeneké az Isten országa. (Mk. 10, 14.) Fenséges intelem! Nem csak a gyermekeké, hanem a gyermekded lelkiületüeké is. Nemcsak azoké, akik még vétkezni sem tudnak, ártatlanok, hanem még inkább azoké, kik nem akarnak vétkezni; és ilyeneknek kell lenniök a lelki embereknek. Kerülniök kell a bűnt, sőt a tökéletlenséget is, sőt még fogalmuk se legyen a bűn elkövetéséről, gyermekded ártatlansággal, egyszerűséggel tegyenek mindent, szinte természetükké válják, hogy jók akarnak lenni, mert az Úr megmondotta: Bizony, mondom nektek, aki nem fogadja Isten országát,

mint a kisdéd, be nem megy abba.
(Mk. 10, 15.)

378. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az Úr Jézus elé egy gazdag és jólelkű ifjú járult; Jó Mester! Mi jót cselekedjem, hogy örök életem legyen? (Mt. 19, 16.) Szégyenkezhetünk lagymatagságunk miatt, mert ez az ifjú nagy vágyával az örök élet után, ugyancsak reánk pirít. A vágnak a mérője az a gond, melyet elérésére fordítunk. Ha keveset vagy semmit sem dolgozunk annak elérésére, akkor az a vágy csak mesebeszéd és ha valami után nem vágyunk, azt nem is szeretjük. Szükséges, hogy vágyakozzunk az örök élet után és hogy egyre gyarapítsuk azt. Ne azt kutassuk, keressük, hogy mit tanítsunk, tanuljunk, beszéljünk; hanem azt, hogy mit tegyünk. A mennyek országába nem tudományokkal és szép beszédünk-

kel jutunk be, hanem csakis tetteinkkel.

2. Jézus örömet felelt az ifjúnak: Ha pedig az életre be akarsz menni, tartsd meg a parancsolatokat. Ne ölj, ne paráználkodjál, ne orozz, hamis tanúságot ne szólj, atyádat és anyádat tiszteljed . . . és szeressed felebarátodat, mint tennen magadat. (Mt. 19, 17. 19.) Nem juthatunk be Isten országába, a mennyekbe, ha Isten parancsolatait meg nem tartjuk. A tízből csak ötöt említ, de a felebaráti szeretet általános parancsában már mindez bent foglaltatik, míg az Isten iránt való szeretet parancsát nem is említi, mert az ifjú kérdése máris tanúskodott e parancsok megtartásáról, sőt a nagyobb szeretet vágyáról. Csak a kirívó bűnöket említette Krisztus, mert ezek mellett nem csak hogy lelki életet nem lehet kezdeni, hanem egyenesen a kárhozat útján haladunk. A parancsok megtartása az alap követelmény, csak ezek teljesítése után lehet gon-

dolni a tökéletesebb életre. Nem a szerzetesi szabályokról van itt szó, de azért ezekre is áll, hogy csakis az az igazi szerzetes, csakis az fogja fel igazán hivatását, de el is nyeri életének jutalmát is, aki még a legkissebb szabályokat is megtartja. Az Írás mondja: Aki a kevéssel nem gondol, lassanként elesik. (Sir. 19. 1.) Elveszti a szerzetesi élet kegyelmét és azután félő, hogy még üdvözülését is veszély fenyegeti.

3. Boldog ember, aki elmondhatja ezzel az ifjúval: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól, mi híján vagyok még? (Mt. 19, 20.) Sajnos, jómagunk nem mernők ezt mondani, nem dicsekedhetünk ezzel. Vajha legalább azt mondhatnánk el, hogy megtérésünk óta, Isten szent kegyelméből megtartottuk a parancsolatokat! Talán nem öltünk, nem paráználkodtunk, nem oroztunk, hamisan sem esküdtünk. De szerettük-e felebarátunkat, tettünk-e másokkal jót? Kérjük azért buzgón az Istent,

Ő majd kegyelmet ad, hogy a jót megismerjük, megszeressük, megtegyük és a jóban állhatatosan meg is maradjunk.

379. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Azt írja Szent Márk, hogy az Úr Jézus arra az ifjúra, ki tőle azt kérdezte, hogy mit tegyen, hogy örök élete legyen, rája tekintvén, megszereté őt. (Mk. 10, 21.) Mert ez az ifjú ártatlan volt, azért megszerette őt Jézus. De nemcsak ártatlanságáért, hanem nemes vágyáért is. Éppen ezért többet mondott neki, mint amennyit ő kérdezett; megmutatta neki a tökéletesebb utat, melyen nemcsak bejut a mennybe, hanem nagyobb dicsőséget is nyerhet a másvilágon. Ha tökéletes akarsz lenni, akkor menj, add el, amid vagyon és oszd a szegényeknek és kincsed leszen a mennyben. (Mt. 19, 21.) Boldog ember, akit Jé-

zus meghív a magasabb tökéletességre, aki elhagyhat érte mindeneket, kit Ő maga tanít meg arra. A mulandók, a földi kincsek egyszerre örök értékekre változnak. Ne is ragaszkodjunk szerfelett a vagyonhoz, mert Szent Jeromos szerint a keresztény ember elégedjék meg a mindennapi élelemmel és a szükséges ruházattal, ez legyen minden vagyona és kincse, minden más, ami már ezen felül van, csak teher reánézve, csak reábízott valami, amit az örök életre gyümölcsöztetnie kell. De már Szent Pál is megmondotta: Eledelünk lévén tehát és ruházatunk, azokkal elégedjünk meg. (Tim. I. 6. 8.)

2. Az ifjú gazdag volt és nem ezt várta, éppen ezért: Megszomorodva méne el, mert sok jószága vala. (Mt. 19, 22.) Íme milyen ártalmas a teremtett dolgok szeretése. Még az ártatlan ifjút is elmenesztette Krisztustól. Fájdalom, ebben már egyezünk az ifjúval. Talán nem is vagyunk valami gazdagok, de ahhoz

a csekélységhez is olyan görcsösen ragaszkodunk, mintha sohasem kelene meghalunk, Pedig mennyei kincsekről hiába álmodozunk, amíg a földieket kincseknek tartjuk. A mennyek országát meg kell vásárolnunk ; nem az a fontos, hogy mennyiért, hogy sokat adjunk érte, mert nem mindenkinek van soka ; hanem úgy, hogy mennél kevesebbet tartsunk meg magunknak. Mint Izaiásnál is olvassuk : Elválasztottalak téged a szegénység kemencéjében. (48, 10.) Mennél jobban megtisztulnak érzelmeink ebben a kemencében, annál inkább el vagyunk választva a földiektől. Mit tettünk eddig e tekintetben ? Mennyire szakadtunk el a földi kincsektől, azok vágyától és szeretetétől ?

3. Krisztus szavaihoz kétség nem férhet, minden szava szent igazság. Pedig nagy kijelentést tett tanítványai előtt, amikor tőle szomorú fejjel távozni látta a jó, de gazdag ifjút. Bizony mondom nektek, hogy ne-

héz a gazdagnak bejutni mennyeknek országába. (Mt. 19, 23.) De ha a gazdagnak nehéz oda bejutni, akkor viszont a szegénynek könnyű. A szegényeknek azért hálával kellene gondolniok a szegénységükre, különösen azoknak, kik erre fogadalmat is tettek, mert nagy Istenkegyelem ez, megkönnyíti a mennyekbe juthatást. De nem minden szegénység; mert a nyomorgó és egyre panaszkodó szegénység nem emeltyű, hanem kerékkötő; csak az önkéntes, a megelégedett, a megszeretett szegénység jutalomra méltó. Elhagyni mindeneket, ez még nem érdem, mert érhet minket vagyoni összeomlás és a halállal úgyis mindent el kell hagynunk, helyesebben úgyis minden földi kincs és jólét elhagy minket. Nem a koldusszegénység az, ami jutalmat érdemel; hanem az, hogy szívünk nem tapad semmi földi dologhoz. Hogy a gazdagnak nehéz mennyekbe jutnia, annak oka nem Jézus, mintha őket nagyon megváló-

gatná; hanem az, hogy szívünk tele van rendetlen földies érzelmekkel, hogy ezeket szeretjük és miattuk az égiet elhanyagoljuk.

380. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Szent Péter hallotta, hogy az Úr Jézus az evangéliumi ifjúnak nagy kincset ígért, ha eladja mindent és kiosztja a szegényeknek, azért kíváncsi volt arra, hogy nekik mit ígér, kik érette mindent elhagytak. Íme, mi mindent elhagytunk és követtünk téged, mi lesz tehát velünk? (Mt. 19, 27.) Mielőtt a jutalomról kérdezősködött volna, felsorolja azokat, amikért jutalmat remélhet. Mindent elhagyott és Jézust követte. Ha ezeket meg nem teszi, ugyan hogy várhatna érettük jutalmat? Elhagyni mindent, nagy dolog ez. Nem sokat hagyott el, mert csak szegény halász ember volt; de nem is a sokon fordul, hanem hogy az

a kevés mindenünk legyen. Ugyan megváltunk-e a magunk kényelemszeretetétől, a hiú dicsőség hajhászásától, mi magunk önző, szinte bálványozó szeretetétől? Mert csakis akkor mondhatjuk el igazán, hogy mindent elhagytunk és csakis ekkor hangzik felénk Jézus hívó szava: Azután jöjj és kövess engem. (Mt. 19, 21.) Kövess a szegénységben, a megvetettségben, az áldozatos szeretetben, a szenvedésben és végül a megdicsőülésben is.

2. Jézus minden érdemet megjutalmaz. Azért a kérdésre nagyon megnyugtató kijelentést tesz: Bizony mondom nektek, hogy ti, kik engem követtetek, az újjászületéskor, mikor az Emberfia az ő fölségének székén fog ülni, ti is tizenkét széken fogtok ülni, ítélandők Izrael tizenkét nemzetségét. (Mt. 19, 28.) Nagy szeretetet tanúsítottak, nagy tiszteletet is kapnak. Mi is, kik elhagytunk mindent Krisztusért, kik a szegény és megvetett Jézust válasz-

tottuk mintaképül, örvendezünk ekoron. De mintakép Ő, akit utánozunk is kell. Ha a jutalmazásban Őt kedvesnek akarjuk, leljük kedvünket az utánczásban is. Az igazság, mindig az is marad. Az Úr színe előtt csak őszinteségben járhatunk, mert Ő a vesékbe lát és bármint hamiskodjunk is, az Úr napján kitűnik minden hamisság, melyekre most oly nagy súlyt helyezünk; de az igazság is, amelyet most elhomályosítani igyekezünk. Az örök élet, az újjászületés e napján, csak azokat illeti meg ez az ítélkezési jog és hatalom, akik a jelen életben azt szinte megvásárolták Krisztus igazi követségével, a megvettetésben is.

3. De nemcsak ezt ígéri nekik Krisztus, hanem többet is: Mindaz aki elhagyja házát, vagy atyafiait, vagy nővéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy fiát, vagy szántóföldjeit az én nevemért, százannyit nyer és az örök életet fogja bírni. (Mt. 19, 29.) Jutalmat sőt száz-

szoros jutalmat ígér. Nem csak a másvilágon adja ezt a jutalmat, hanem már ebben az életben is. Milyen jól gyümölcsöztethetjük íme földi javainkat. De ez csak a jutalom előlege. első részlete. Mert nagyobb is ad, de már nem itt, hanem a másvilágon; az örök életet, az örök és boldog életet. Kell-e ennél nagyobb öröm és fenségesebb vigasztalás? Miért szomorú mégis a mi lelkünk? Még a százszoros jutalom sem elég? Hányan mondják erre a lelki emberek közül is: Nem tapasztaljuk ezt. Oh micsoda elvakultság, micsoda hazugság ez! Hát nem megmondotta Krisztus: Senki sincs, aki elhagyott, (mindeneket) aki százannyit ne nyerjen most ez időben... üldözésekkel együtt. (Mk. 10, 29. 30.) Ha nem érezzük, akkor bizonyosan nem is hagytunk el mindeneket, valamit megtartottunk titokban, a földieket csak testileg hagytuk el, de lelkünk azért továbbra is hozzájuk láncolódik.

381. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A szőlőművesekről szóló példabeszédében az Úr Jézus megrajzolta az Isten véghetetlen jóságát, bőkezűségét, de egyúttal reményt is nyújtott arra, hogy még az élet utolsó percében is szolgálatába állhatunk és a jutalom egy ugyanaz lesz: az örök élet. A példabeszéd így szól: Hasonló a mennyeknek országa a családos emberhez, ki jókor reggel kiment miveseket fogadni szőlőjébe. Megszerződvén pedig a mivesekkel egy tízes napi bérben, elküldé őket szőlőjébe. De kiment három, hat és kilenc óra, majd tizenegy óra tájban is és még mindig talált munkásokat és mindnyájukat megfogadta. Tizenkét órakor, mi szerintünk este hat órakor, azután meghagyta a munkavezetőnek, hogy fizesse ki előbb az este öt órakor felfogadottakat, és azután a délután, délben és délelőtt munkába állókat, legvé-

gül pedig a reggeltől estig dolgozókat; és mindeniknek egyformán egy tízest adjon munkabér fejében. A reggel munkába állók azt vélték, hogy majd többet kapnak és mert ők is csak egy tízest kaptak, zúgóldtak. De a családatya rendre utasította őket: Egy tízesben szerződtek, íme meg is adom, nem vagyok igazságtalan; de jogom van a többieknek is annyit adni, amennyit én akarok. Talán a te szemed álnok, mert én jó vagyok? És a tanulságot is megmondotta az Úr: Így lesznek az utolsók elsőkké, és az elsők utolsókká. Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. (Mt. 20, 1. 16.)

2. Elsősorban a tanítványoknak szólt ez a példabeszéd, mert majd Pál apostol, a Krisztus-üldöző mindjárt Péter után következik, mert a nemzetek apostolává leszen; de szól nekünk is, hogy ne irigykedjünk másokra, kiket Isten csak éltük végén térített magához és mégis nagy

életszentségre jutottak. Isten ugyanis, ez a családos ember, különböző időkben, különböző életkorban hív meg minket a szülőjébe, hogy most már dolgozzanak lelkük üdvén, és hálaival tartozunk neki, hogy megfogadott, akár ifjúkorunkban, akár életünk végén. De jaj nekünk, ha nem dolgozunk szorgalmasan a szülőjében, hanem csak az időt lopjuk. Drága kincs is az az idő. Minden percben bejuthatunk az örök dicsőségbe, de a kárhozatba is, aszerint, hogy miként használtuk azt fel. És ez az idő nem a mienk, Istennek ajándéka az, akárcsak az élet, nem is szabad azt roszra fordítanunk. Már Szent Pál megmondotta: Ha élünk, az Úrnak élünk. (Róm. 14, 8.) Pedig de sok időt elfecséreltünk haszontalan tereferékkal! Azért mondja Szent Bonaventura: Annyi dicsőségtől fosztjuk meg magunkat minden órában, mint amennyi jót tehattünk volna, de nem tettünk ez idő alatt.

3. A tétlenül lézengők ne számít-

sanak az Isten adományára. De azok, kik bár csak életük utolsó percében tértek is meg, bizvást várhatják az örök életet. Bár gondolnánk mennél többször életünk alkonyára, a halálra! Mert: Az idők sietve érkeznek. (Móz. V. 32, 35.) Isten nem az időt, hanem a buzgalmat nézi, a szándék tisztaságát jutalmazza, azért ad minden munkásának egyenlő bért. Ne felejtsük tehát, hogy a buzgalom mértéke szerint fizet minket az Isten. Hogy több éve élünk már lelki életet, ezzel nem szabad kérkednünk, mert Isten nem azt nézi, hanem előrehaladásunkat. Zúgolódni, mivel hogy Isten a jobb latornak utolsó percében egy pár szaváért mindjárt paradicsomot ígért és adott is, míg mi hosszú életen át hőségben, esőben verejtékeztünk és dolgoztunk és nekünk is csak azt ígér, azt ad: ez nem vall lelki emberre és irigység, sőt a Szentlélek ellen való bűn. Az ilyenek vizsgálják meg jól lelkiismeretüket és ne felejtsék,

hogy csak immel-ámmal szolgáltak Istennek, előmenetelük sok kívánni valót hagyott. Ne zúgolódjanak, ne vessenek meg másokat, akik most talán tökéletesebbek náluk, ne ócsárolják folyton a többieket, különösen a fiatalabbakat, mert talán messze felülhaladja azok buzgalma az ő lagymatagságukat. Ne irigykedjenek azokra, kik rövid lelki élet után már is sokra vitték, eljutottak az erények magaslatára, sőt talán magasabb tisztségre is, mert majd hallják a feddést: Barátom! Nem teszek neked igazságtalanságot. Törekedjünk arra, hogy a korban előrehaladva, mindig erényesebbek és érdemesebbek is legyünk.

382. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Úr Jézus egyik legfeltűnőbb csodája Lázárnak feltámasztása. Ezt a csodát egyrészt az ő isteni hatalmának kimutatására, másrészt a ta-

nítványoknak hitükben való megerősítésére művelte: Lázár megbetegedett. Hugai tehát Jézushoz küldének, mondván: Uram! Íme akit szeretsz, beteg. Hallván pedig ezt Jézus, mondá nekik: E betegség nem válik halálra, hanem az Isten dicsőségére, hogy az által az Isten fia megdicsőítessék. (Jn. 11, 3. 4.) Márta és Mária a legjobb orvoshoz fordultak, mivel hogy testvérük beteg volt, de ezt szent bizalommal és közömbösséggel tették. Nem hozakodnak elő érdemeikkel, sem azzal, hogy mennyire szeretik ők is, meg Lázár is Jézust; hanem csak azt izenik, hogy akit Jézus szeret, az beteg. Isten ugyanis csak is azért tesz velünk jót, mert szeret minket. És Jézus Lázár javára szolgálónak mondja ezt a betegséget, mert az az Isten dicsőségére szolgál. Íme a bajokat csak azért engedi reánk jönni az Isten, hogy azokból dicsőség háromolják reá. Fogadjuk azért alázatosan Isten kezéből bajunkat, hogy

így meg ne fosszuk Istent az ő dicsőségétől.

2. Az Úr azonban különösen viselkedett. Mert bár írva van : Szereti vala pedig Jézus Mártát és nővérét Máriát és Lázárt ; még sem siet hozzájuk, hanem : Megmaradt azon helyen két napig. (Jn. 11, 5. 6.) Így szeret Jézus. Nem megy hozzájuk az óhajtott időben, hanem hagyja meghalni Lázárt, hogy keserűen megsirassák őt hugai. Isten nem annyira gyengéden, mint inkább hasznosan szeret minket. Előtte lebeg mindenkor a cél, melyre teremtett minket. Nemcsak megengedi, hanem akarja is, hogy Lázár meghaljon, mert ez dicsőségére válik Istennek. Isten akarata, hogy különböző kellemetlenségek, bajok, gyötrelmek érjenek minket, mert ha nem akarná, nem is érhetnének ; de mindezeket csakis az ő dicsőségére bocsátja reánk. Csak erre kell ilyenkor gondolnunk és már is enyhül, sőt kedvessé leszzen előttünk a fájdalom.

3. Amikor már meghalt Lázár, Jézus csak akkor kelt útra, hogy elmenjen hozzá. Lázár meghalt. És örülök ti érettetek, hogy ott nem voltam, hogy higgyetek. De menjünk hozzája. (Jn. 11, 14. 15.) Nagy események előtt állottak a tanítványok, mert nemso-kára megfeszítik majd Mesterüket és embersége szerint meghal. Hogy az Isten fiában való hitüket megerősítse, teszi most ezt a feltűnő csodát. Milyen jóságos is az Úr! Mindenkor tekintettel van emberi gyarlóságunkra és már eleve felvértezni akar minket a kísértések ellen. De ezzel meggyőzte a tanítványait arról is, hogy az ő gondviselése rendeli azokat is, amiket mi rendesen csak bajnak, rossznak szoktunk mondani: És miért másért, mint hogy beteljesedjék: Az Isten szeretőknek minden javokra szolgál. Ne ellenkezzünk tehát, amikor ilyesmikkel látogat meg minket az Isten, mert ezekkel is a mi üdvünket akarja. Szenvedünk? Ő, az Úr engedi meg, mi csak szol-

gák vagyunk. Ő rendelkezik velünk, a mi dolgunk csak az engedelmes-ség. Soha se felejtjük a zsoltáros igéit: Vele vagyok a szorongatásban. (90, 15.)

383. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Isten nem egyszer nem azonnal segít minket, hanem hagyja, hogy a bajokban szenvedjünk, sőt megvárja, míg szinte már kétségbeesünk. Miért? Egyrészt, hogy bebizonyosodjék, mennyire nem segíthet rajtunk emberi tudomány és igyekezet és hogy egyedül csak Ő tud nekünk menekvést nyújtani; másrészt meg azért, hogy bár Isten megsegít, de mégis minden erőnket meg kell feszítenünk, már amikor és ameddig képesek vagyunk, mint a közmondás is tartja: Segíts magadon, az Isten is megsegít. Bízunk és remélnünk kell ugyan az Istenben, de Isten a magunk munkáját is megköveteli tőlünk, ez a

munkánk pedig mindig olyan legyen, hogy egyedül Istenbe vessük minden reménységünket. Ezért történt, hogy Isten hagyta szomorkodni, gyászolni Mártát és Máriát Lázár halála felett és még csak vigasztalást sem csepegtetett sajtó szívükre, mert csak negyednapra a halál eset után jött el hozzájuk. Eljöve tehát Jézus és már negyednaposnak találá őt a sírban. (Jn. 11, 17.)

2. Jézus negyednapra Lázár halála után megérkezett hozzájuk, de nem tért be a faluba, hanem a két szomorkodó testvérrel akart előbb találkozni és csak Lázár feltámasztása után tért be hozzájuk. Először Márta fut eléje és panaszkodik: Uram, ha itt lettél volna, az én bátyám nem halt volna meg. De most is tudom, hogy amit kérsz Istentől, megadja neked az Isten. (Jn. 11, 21. 22.) Panasz csendül ki szavaiból, szerény és baráti szívből fakadó panasz. De nagy hit is megnyilvánul azokban, bár tévedéssel vegyes hit, mert Jé-

zus jelenlétére nem volt szükség, hogy Lázár meg ne haljon, egyetlen gondolatával is megakadályozhatta volna azt. Megtehetette volna, de nem akarta és éppen azért késedelmeskedett, hogy értsék meg, hogy nem akarta. De sokszor hibázunk, amikor azt akarjuk, hogy Isten is azt akarja, amit mi akarunk, amit mi szeretnénk. Már pedig nekünk kell az Isten akaratához alkalmazkodnunk. Ha ebben nagy tökélyre jutnánk, soha bajról nem panaszkodhatnánk, mert Isten mindig csak a mi javunkat akarja, mást nem is akarhat. Bár akkora lenne is a mi hitünk, mint amekkora Mártáé volt; olyan erős hitünk és Isten akaratán való megnyugvásunk lenne, mint amekkora Márta szavai-ból kicsendült, fájdalmainkat mindig könnyebben viselnők.

3. Márta szerető szíve már megvigasztalódott, azért elsietett be Máriához is, aki vigasztalhatatlan volt Lázár halála miatt. A hű testvéri szeretet részesíteni akarta őt is az

örömben és vigasztalásban. Elméne és elhívá nővérét, Máriát, csendesen mondván: A mester jelen van és téged hív. Az amint hallotta, felkele hamar és hozzája méne. (Jn. 11, 28. 29.) Jelen van a mester! Micsoda vigasztalás ez Máriára nézve! És téged hív! Micsoda örömet keltett ez benne! Fel is kelt azonnal, mert nagyon szerette Jézust és egyszerre elfelejtette nagy bánatát. Bár ily gyorsan sietnénk mi is Jézushoz, amikor az ő hívó szózata visszhangzik szívünkben! Ugyan mit kesergünk annyira, minek adjuk át magunkat annyira a bánatnak, bánkódásnak, hiszen Isten mindenkor velünk van és hív minket. Ne tapadjunk a földi vigasztalásokhoz, ezek úgyis csak alig valamit enyhítik fájdalmunkat, hanem hagyjuk el azokat, miként Mária is ott hagyta az őt vigasztaló zsidókat; Istenhez siessünk és ő majd igazán és teljesen megvigasztal minket.

Huszonhatodik hét pünkösd után.

384. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Amikor Mária Magdolna kifutott Jézus elé és sírva mondotta neki, hogy ha itt lettél volna, Lázár nem halt volna meg, Jézus szemében könnyek jelentek meg. Jézus kétszer sírt az evangéliumok elbeszélése szerint. Egyszer Jeruzsálem és a zsidók felett, akkor a választott nép hűtlensége csalta ki könnyeit; és most, amikor látta, hogy a szerető testvér sír, mert meghalt Lázár, akit Ő is szeretett, de meghalni hagyott. Jézus osztozik a mi szomorúságunkban, ha azt a szeretet váltja ki lelkünkben. Jézus tehát amint látta őt sírni, . . . elbúsula lelkében . . . és könnyeze. Mondák tehát a zsidók: Íme mennyire szereti vala őt. (Jn. 11, 33. 36.) A zsidók Jézus e néhány könnycseppjéből kiolvasták az ő nagy sze-

retetét Lázár iránt, felfogni ugyan nem tudták, de megcsodálták. Mi érettünk ezerszer többet tett Jézus, vérét ontotta, életét áldozta fel, az Oltáriszentségben önmagát adja . . . és mi nem akarjuk még ezekből sem felismerni az ő végtelen nagy szeretetét irántunk. Ha felismernők, meg is értenénk és meg is szeretnénk, nem szóval, mert az csak üres beszéd, hanem cselekedettel, mert mindent érette tennénk. Sajnos ebben nem igen tündöklünk. Tetteink ellenünk tanúskodnak.

2. Jézus Lázár sírjához vezeteti magát, nem riasztja őt vissza, hogy már negyednapos és szaga van és eltávolíttatja a követ: Mondá Jézus: Vegyétek fel a követ. (Jn. 11. 39.) Amit Jézus tett Lázár feltámasztásakor, nekünk is azt kell tennünk, ha fel akarunk támadni tökéletlenségeinkből. Mindenek előtt fel kell emelnünk a követ, eltenni az útból, vagyis el kell távolítanunk minden olyan érzelmet, mely útjában állana

felkelésünknek. Jézusnak nem kellett volna ezt parancsolnia, hogy mások csinálják, mert egyetlen szavára elhengerült volna az a kő; de azt akarta megértetni velük, hogy nem csak az isteni parancsra és mindenhatóságra, hanem a mi, emberi közreműködésünkre is szükség van ilyenkor. De szeretnénk szentek lenni, de úgy, hogy Isten csináljon belőlünk szentet, nekünk semmi bajlásunk, nehézségünk ne legyen. Lázár már negyednapos holtteteme szagos volt. Milyenek lehetünk mi, kik tökéletlenségeinkben, bűneinkben már éveken át oszlásnak indulva fekszünk! A jóságos Jézus nem undorodik meg a hullaszagtól, csak hogy feltámaszt hasson minket. De nyomorultak volnánk, ha az Úr Jézus nem volna ilyen jóságos hozzánk.

3. Elvevék tehát a követ. Jézus fölemelvén szemeit . . . nagy szóval kiálta: Lázár! Jöjj ki! És azonnal kijöve, aki halott vala, megkötve lévén lábai és kezei . . . Mondá Jézus:

Oldjátok meg őt és bocsássátok el. (Jn. 11. 41. 44.) Amiként itt tett Jézus Lázárral, úgy tesz és tétet velünk is, amikor feltámaszt minket a bűn halálából vagy a tökéletlenségeinkből. El kell távolítani a követ, a szív keménységét, a megátalkodott, makacs érzéseket, szokásokat; gondolatainkat az égiekre kell fordítanunk, követnünk kell az ő bensőnkben, lelkiismeretünkben felharsanó kiáltását, sugallatát és mert minden jószándékunk mellett is kötöznek minket a gonosz hajlamok és indulatok, harcot kell ezek ellen indítanunk, komoly munkával ki kell magunkat szabadítanunk ezekből a kötelekből, hogy ne akadályozzanak minket a jóban. Magunktól soha nem támadhatunk fel a bűnökből, oda Isten kegyelme szükséges; de kell, hogy az ő parancsát teljesítő szolgák, a papok is közreműködjenek és az ő meghagyásából feloldozzanak minket a bűnök kötelékeiből.

385. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Még Krisztus iskolájában is felüti fejét a nagyravágyás. Mert mint olvassuk, Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt Jézus elé járult és azt kérte tőle: Mondd, hogy üljön az én két fiam, egyik jobbod, másik balkezed felől a te országodban. Felelvén pedig Jézus, mondá: Nem tudjátok mit kértek. (Mt. 20, 22.) Amikor Jézus az ő kínszenvedéséről és haláláról beszél, akkor ők a mennyországról kívánnak tárgyalni. Már harmadik éve tanítványai Jézusnak, és folyton az alázatosságra és maguk megvetésére tanította őket. Rossz tanítványa az Krisztusnak, aki még a szerzetben is földiesen érez, a megtiszteltetés után törizúzza magát, és így lelkében az Isten háttérbe szorul. Az ilyen valóban nem tudja, hogy mit is kíván, mert a mennyeknek országát nem a megtiszteltetés, hanem a megalázta-

tás szerzi meg számunkra. Nincs is abban igazi vágy és akarat a mennyek országának megszerzésére, aki menekül a szégyen és gyalázat elől. Oh milyen félszegek is vagyunk!

2. Az anya kérte fiai számára, és az Úr a fiainak mondja: Megihatjátok-e a poharat, melyet én fogok inni? Mondák neki: Megihatjuk. (Mt. 20, 22.) Megmondja nekik, hogy miként juthatnak mennyekbe. Nem ülve, hanem sokat fáradozva, szenvedve, nélkülözve. De ebben előttünk jár Jézus, a mi Urunk és Istenünk. Keserű ugyan az a kehely, amelyet ő kiürít, az Olajfák hegyén már pusztá gondolatára is vérrel verejtékezett, de azért kiitta. Nem szabad azért megijednünk, hanem mondjuk nemes, eltökélt akarattal és áhitatos lelkülettel: Uram a te kegyelmeddel megtehetjük, meg akarjuk tenni. Mióta Te kiürítetted azt, már édesebb nekünk. Mennyi mindent meg nem teszünk a földi dicsőségért, csak éppen a menny-

ország volna alábbvaló előttünk?

3. Az én poharamat inni fogjátok ugyan, de a jobb vagy balkezem felől való ülést, nem engem illet, hogy nektek megadjam, hanem akinek Atyámtól készítettett. (M. 20, 23.) A törtető, de érdemek nélkül való, a csak gondolattal és nem cselekedetekkel is kívánczó embereknek nyiltan megmondja az Úr, hogy nem őt illeti meg a fenséges székek odaadása felől való rendelkezés. Mint sz. Ambrus szépen mondja: Nem azt állította ezzel, hogy nem volna erre hatalma, hanem a teremtményekben hiányzik az ehhez szükséges érdem. És sz. Jeromos így ír: A mennyeknek országa nem személynek, hanem az életért készítettett. Krisztus érdemeket kíván, és csak azokat jutalmazza Isten, kik méltóan éltek, hogy a mennyekbe jussanak. De mi éppen az érdemek dolgában állunk rosszul. Még érzelmeink is se hideg se meleg, a kezünk meg teljesen üres.

386. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Mikor az Úr Jézus tanítványainak elmondotta, hogy az emberfiát, vagyis őt mint embert, halálra kínozzák, keresztre feszítik, de harmadnapra feltámad, a tanítványok hitetlenül fogadták eme kijelentését. Jézus éppen akkor ért Jerichóba, és annak kimutatására, hogy Isten dolgait csak is az Isten adta hit szemével foghatjuk fel, meggyógyított egy vakot. A vak Bartimeus az útfélen ül vala, kéregetvén. (Mk. 10, 46.) Ilyenek vagyunk mi is. A lelkünk állapotát láthatjuk meg a vak koldus személyében. Vakok vagyunk az isteni dolgok tekintetében, eszünket nem ezzel foglaljuk le, hanem elmerülünk a világi tudományokban, a hívságos dolgokban, és annyira lekötik ezek gondolatainkat, hogy a kegyelem fényére már érzéktelenek vagyunk. Ez a vak lelkünk is ül, mert restek, lomhák, kényelmesek

vagyunk, és bár reá léptünk a tökéletesség útjára, de a lelki életben tán egyetlen lépést sem haladtunk. Útfélen ül a mi vak lelkünk, nem a lelkiélet szabályai ösvényén, hanem mellék úton, az önfejűség dülöjén üldögélünk, és koldulgatunk, az arra járóktól koldulgatunk; nem az Istentől kérünk, hanem a teremtményektől valamiféle vigasztalást, alamizsnát, mert az Istentől jöttéket már szinte unjuk. Ugyancsak szégyen pírt kergethetne arcunkra ez a nagy nyomorúságunk, és már megeléghettük volna..

2. A vak koldus a sereg arra vonulását hallotta, és megtudta, hogy a Názárethi jön arra, ezért elkezdett hangosan kiáltani: Jézus, Dávidnak fia! Könyörülj rajtam. (Mk. 10, 47.) Amit megtett ez a vak testi épségéért, tegyük meg ugyanazt lelkünk érdekében. Megragadja az első alkalmat. De sokat elmulasztunk mi, pedig mindegyik talán a legutolsó lehet. A tömegeből többen feddik,

hogy ne kiáltson, de ő csak annál harsányabban mondja: Dávidnak fia! Könyörülj rajtam! Nem tetszik a világnak, amikor a lelkiélet ösvényére kívánunk lépni, a szenvedélyeink is szinte tolonganak körülöttünk, de mi csak legyünk állhatatosak, hagyjuk szó nélkül mások bölcsen adott feddését, mondjanak bár eszteleneknek minket ezért, mi csak folytassuk a megkezdett utat. És a mikor hallotta, hogy Jézus hivatja őt: Elveté ruháját, és felugorván, hozzája méne. (Mk. 10, 50.) Vessük el mi is a hamis élet álarcát, ugorjunk fel örömmel és menjünk Jézushoz, hogy lelkünkön visszاسugározzék Jézus arcának dicső ragyogása. Ezentúl, mint fényes nappal járjunk; de erre csakis az Úr Jézus jóságos kegyelme segít minket.

3. Mily jóságos is az Úr Jézus. A sereg zúg körülötte, a tömeg magával sodorja őt, és ő meghallja a vak koldus szavát, és ő meg áll egy ember miatt, sőt magához hivatja

és megkérdezi tőle, hogy mit szeretne: Mit akarsz, hogy cselekedjem neked? A vak pedig mondá: Rabbóni! hogy lássak. Menj el, a te hited meggyógyított téged. És azonnal látta és követé őt az úton. (Mk. 10, 51. 52.) A csoda a hitetlenkedő tanítványoknak szólt, hogy hittel járuljanak Jézushoz, és hitük majd meggyógyítja szívük, lelkük vakságát. De nekünk is lelki hasznunkra válik. Íme Isten, bár mindent tud, mégis ajkainkról akarja hallani, hogy mit is szeretnénk. Imádságot akar, hitünket kívánja látni. Mily nagy nem egyszer a lelki vakságunk, amikor nem bízunk magunkat szent közömbösséggel és készségesen az Isten bölcs vezetésére; hanem azt várjuk, hogy Isten kérdezze meg tőlünk óhajunkat. Így kellene pedig szólanunk: Uram itt vagyok, mit akarsz velem cselekedni! Magasztosabb, üdvösebb és érdemszerzőbb az Isten akaratához simulni, mint arra törekedni, hogy még az

Isten is a mi akaratunkat teljesítse. Azt kellene egyre hangoztatnunk: Uram, hadd lássam a te akaratodat! Íme a vak is azonnal Jézushoz csatlakozott, mert már látott. Mihelyt meglátjuk az Isten akaratát, már hitünk meggyógyította vakságunkat, már tudjuk Jézust követni a tökéletesség útján.

387. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az Írás egyik legszebb jelenete Zacheusnak esete. Íme egy Zacheus nevű férfiú, ki a vámosok feje és gazdag vala, kívánta látni Jézust, hogy ki ő? (Lk. 19, 2. 3.) Meglepő dolog ez, olyan, mint a fehér holló, hogy a vámosok főnöke, a gazdag ember látni kívánja Jézust: de a Szentlélek művelte ezt benne és éppen ezért ez a kívánság nem csupajámbor óhajban nyilvánult meg, nem a közönséges kíváncsiság hajtotta őt, hanem kereste, hogy hol is lát-

hatná meg Jézust, de arra már lusták, hogy keresnék is annak a helyét, hogy fáradjanak is emiatt. Boldogtalan ember, aki jámbor óhajokban éli le lelkiéletét; azt véli, hogy ez elég ahhoz; de már tovább nem hajlandó elmenni.

2. Zácheus mindent elkövetett, hogy Jézust megláthassa: De nem láthatá a seregtől, mert alacsony termetű vala. (Lk. 19, 3.) Két dolog gátol meg bennünket abban, hogy Jézust megláthassuk és közelebe férközhessünk: a sereg és a mi alacsonyságunk. A sereg, vagyis a zajongó és háborgó kedélyhangulat, a rendetlen és féktelen szenvedélyek, ezek szinte eltaszítanak minket, amikor Jézust, az isteni igazságokat közlőről és jól meg szemlélni akarnók. A magunk alacsonysága és kislelkűsége, emiatt meg nem tudunk szenvedélyeinken felülkerekedni, és Jézushoz eljutni. Nagy igazság ez, bár készítené minket ennek a tudata azok elnyomására!

3. Mit cselekedett tehát Zacheus? És előre futván, fölhága egy vad fügefára, hogy lássa őt, mert ott vala átmenendő. (Lk. 19, 4.) Ezt kell tennünk, ha Jézust látni akarjuk. A sereg elébe, előre kell futnunk, vagyis állandóan azon kell töprengennünk, hogyan előzhetnők meg szenvedélyeink kitörését, hogyan kerülhetnők el az erre vivő alkalmakat. Nemde csak azért esünk el, mert nem gondoljuk meg eléggé, hogy mit is teszünk. Azután olyan helyet kell keresnünk, ahol Krisztus által fog menni, vagyis a jóra vívő alkalmakat keressük és karoljuk fel. Végül fel kell kúsznunk a vad fügefára, vagyis mint sz. Ambrus mondja: a világ hiúságát lábbal kell tapodnunk. Ne meneküljünk és fussunk azoktól, amiket a világ fiai balgaságoknak neveznek. De van erre elég bátorságunk?

388. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Véghetetlen kedvességet tanúsított Jézus Zacheussal szemben, aki nem tudott ellene állani hő vágyának és látni kívánta őt. Mert a mikor a vad fügefa alatt elhaladt, feltekintett és nevéen szólítva őt többre méltatja, mint amennyire vágyott; bejelenti a sereg előtt, hogy ma nála kell maradnia; nála, akit, mert adóbérlő és gazdag volt, általában csak nyilvános bűnösnek tartottak; és nyilvánosan megtiszteli őt, és mert látni kívánta, betért hozzá, hogy egész közelről lássa és megszerethesse őt. Sietve szállj le, mondotta neki, mert ma a te házába kell maradnom. És sietve leszálla és örömmel fogadá őt. (Lk. 19, 5. 6.) Máshova is betérhetett volna az Úr Jézus, de Ő éppen Zacheushoz akart menni, mert ez kívánta őt leginkább látni és megismerni. Vágyakozásaink vonzzák hozzánk legbiztosabban az

Urat. De maradjon meg ez a szent vágyakozás továbbra is bennünk, ha már be is tért hozzánk az Úr, mert még mindig akad valami, amiért kíváncoznunk kell utánna. Bármennyit tudjunk vagy tegyünk is, még mindig ezerszerre több, amit sem nem tudunk, sem nem teszünk. Zácheus nagy vágya szinte kényszerítette Jézust: Ma a te házában kell maradnom! Bár arra kényszeríthetnők Jézust, hogy ne csak betérjen, hanem örömet és mindig nálunk maradjon! De ehhez határtalan vágy kell, hogy Jézus mindig a mienk legyen.

2. Zácheust Jézus szeretetre méltósága meghatotta, kegyelme pedig egészen átalakította. Uram! Mondotta neki, íme javaim felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megcsaltam, négy annyit adok vissza. (Lk. 19, 8.) Egyszerre átváltozott, és örömében a legnemesebb cselekedetre szánta el magát, és lábbal tiporta e világ javait. Ami benne,

amíg nem látta Jézust, csak vágy volt, most, hogy házába fogadhatta, szeretetté változott. Érezte, hogy Jézus és a mulandók szeretete nem fér össze, azért megvetette a mulandókat, a vagyont, hogy Jézus jól érezze magát nála. Oh hányszor betér hozzánk Jézus és mi mégsem undorodunk meg a földi kényelem szeretettől, érzékeink csiklandozásaitól! Honnan van ez? Onnan, hogy nem élő bennünk a Krisztus után való vágy, az Ő iránta való szeretet. Tetteink tanúskodhatnak csak a szeretetről, de hol vannak azok?

3. Jézus ez áldozatos szeretet felett ki is fejezte az ő elismerését: Ma lett üdvössége e háznak. (Lk. 19, 9.) Euthymius azt mondja erre: üdvössége lett, kivettétvén onnan a kárhozat, mely benne lakozott. Mi ez? Megérted? Nincs addig üdvösségünk, míg a kárhozat el nem távozik belőlünk. Azért mondja Ozeás: Veszedelmed tenmagadtól van. (13.

9.) Nincs addig üdvösségünk, míg csak ki nem vetjük és el nem távolítjuk magunkból a hiú dicsőségkeresést, kényelemszeretetünket. Amíg ezek szinte össze vannak velünk növe, nagyon messze esünk üdvünk-től; addig Krisztus nem lakozik bennünk. Távozzunk el magunktól és eljön hozzánk Krisztus és vele az üdv és a boldogság.

389. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Úr Jézus nemcsak apostolait, hanem hallgatóit is tájékoztatni akarta az ő megváltói haláláról és az ő követőinek kötelességeiről, valamint jutalmáról: Hacsak a földbe esett gabonaszem meg nem hal, egyedül marad; ha pedig meghal, sok termést hoz. (Jn. 12, 24. 25.) Magáról beszélt az Úr Jézus, mondja Szent Ágoston, mert Ő az a mag, melynek meg kell halnia. Ez a mag a mi halandóságunk földjébe esett

és meg is halt, mert a kereszten hosszú kínszenvedés után meghalt. Gyümölcsöt is hozott, a választottaknak üdvöt, a gonoszoknak kegyelmet. De mi is ilyen gabonaszemek vagyunk az Anyaszentegyházban, az Egyház kalászában, amely kalász Krisztusból sarjadt és növekedett. Ha azonban gabonaszemek vagyunk, akkor Krisztus kenyerévé is kell válnunk, mint Szent Ignác vértanú oly szépen mondotta: Krisztus gabonája vagyok. Már pedig ez a gabonaszem csak sok szenvedés után válhat kenyérré. Mert le kell aratni, ki kell csépelni, meg kell örletni, vízzel elegyítve meg kell dagasztani és kemencetűzben ki kell sütni. Bár így tennénk és szenvednénk, hogy Krisztus kenyerévé lennénk.

2. Jézus a gabonaszem magasztos értelmét reánk is kiterjeszti, mert azt akarja, hogy az örök életre sok gyümölcsöt teremjünk. Így szól: Aki szereti életét, elveszti azt; aki életét gyűlöli e világon, az örökkévaló-

ságra megtartja azt. (Jn. 12, 25.) Melyik osztályba tartozunk? Azokéba, akik érzékiesen szeretik életüket; vagy azokéba, akik gyűlölik azt, akik elleneszegülnek a rossz kívánságoknak és érzékeiknek mit sem engednek meg? Rajtunk áll, hogy melyiket válasszuk. E választásnál ne az érzékeinktől kérjünk azonban tanácsot, hanem tekintsük a véget, a következményeket. Mert az életüket földiesen szeretők ezzel csak kárhozatot szereznek maguknak itt és örök kárhozatot a másvilágon; és ezt nem ember, hanem az örök Igazság maga mondja. Azok azonban, akik sanyargatják testüket és a lélek szolgálása alá vetik, már itt a földön megkezdik az örök boldogság élvezetét, érzik annak előízét. Erre vagyunk teremtve, ennek elérésére törekedjünk minden erőnkől és mindenkor.

3. Jézusnak azokhoz is van szava, akik majd mások üdvén munkálkodnak. Ha ki nekem szolgál, engem kövessen. (Jn. 12, 26.) Ar. Szent

János szerint ezektől az Úr azt követeli, hogy őt utánozzák, őt kövessék munkálkodásukban, az ő művét folytassák tovább. Tartós önsanyargatás nélkül ez nem lehetséges, mert hisz másoknak is önmehtagadást kell hirdetniök, hogy csak így járhatnak az üdvösség útján, ezt pedig milyen lélekkel követelje az, aki maga nem önmehtagadó? Nem is lehet megérteni, hogyan akarnak annyian csak minden kényelemben szolgálni az Úrnak? Ha az önmehtagadásra nem bír minket az áldott Jézus példája, nem az önmehtagadó élet méltóságos volta, sarkaljon akkor a jutalom reménye, mert Jézus szava: Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Ha ki nekem szolgál, megtiszteli azt Atyám. (Jn. 12, 26.)

390. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr az ő kereszthalálát felmagasztaltatásának mondotta a se-

reg előtt. Ebben a kereszt gyalázatában volt az ő minden istenemberi dicsősége, mint Szent Pál ki is mondotta: Megalázta magát mindhalálig, azért Isten is felmagasztalta Őt és nevet adott neki, mely minden név fölött vagyou. Jézus pedig így szól: Én, ha felmagasztaltatom a földről, mindent magamhoz vonzok. (Jn. 12, 32.) Nekünk pedig ezt az intelmet adja Szent Pál: Dicsekednünk kell a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében (Gal. 6, 14.) Sajnos, mi nem a megszégyenülésben keressük a mi dicsőségünket, hanem az emberek dicséretében, a talentumokkal való kérkedésben, a világ tapsaiban. Nem annyi ez, mint Krisztus dicsőségének megtagadása? Ezeket nem vonzza magához az Úr Jézus, mert nem akarnak az ő követői és engedelmes szolgálói lenni. Krisztus a keresztthalállal nyerte meg: Hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon! (Fil. 2, 10.) Hogy szenvedélyeink uralkodnak rajtunk, az ne

lepjen meg minket, hisz nem emelkedünk fel a föld fölé, büszkeségünket lábbal taposva nem szállunk fel a keresztre. De ezentúl azt mondjuk Szent Pállal: Távol legyen tőlem másban dicsekednem, hacsak nem a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében (Gal. 6, 14.)

2. A sereg nem fogta fel Jézus szavait: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad, mikép mondod te: Szükség felmagasztaltatni az Emberfiának? Kicsoda ez az Emberfia? (Jn. 12, 34.) Nagy a népsereg tudatlansága. Látta szemeivel, hallotta füleivel az ott lévő Emberfiát és még sem ismerte fel. De sokban hasonlítunk mi is ehhez a sereghez, de tudatanságunkat nem szavaink, hanem cselekedeteink árulják el. Hányszor nyílik alkalom megalázódásra, halljuk is bensőnkben az Isten intő szavát: Tipord le kevélységedet! De ugyanakkor felemeli a megszegyenülés félelme is óvó szavát: Lesz még erre

elég alkalom, nem szükséges, hogy a nagy nyilvánosság előtt tegyünk ilyesmit. Mintha az Urat nem az egész világ szemeláttára függesztették volna fel a gyalázat keresztfájára? Nagyon megérdemeljük azért Jézus feddő szavait: Még egy kevéssé van veletek a világosság. Járjatok, míg világosságtok tart. (Jn. 12, 35.) Ha most csekély is ez a világosság, azért használjuk fel menél jobban és majd nagyobbat nyerünk.

3. A Jézusban való hitet elgáncsolja bennünk a gonosz, a megromlott élet. Ezért olvassuk, hogy Jézus: Jóllehet annyi csodajelt tett (a népsereg előtt) még sem hívének őbenne (Jn. 12, 37.) Be kell vallanunk őszintén, hogy velünk is így van. Krisztus tanítását nagyon is jól tudjuk, meg is értjük, helyeseljük is; de mert gonosz indulataink másra hajlanak, már tettel nem tartjuk. Olyanok vagyunk, mint a főemberek: Mindazonáltal a főembe-

rek közül is sokan hittek őbenne; de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy a zsinagógából ki ne vettessenek. Mert inkább szerették az emberi dicsőséget, mint az Isten dicsőségét. (Jn. 12, 42. 43.) Milyen tökéletlen volt az ő hitük! Mire visz az emberekre való tekintet! Szégyen volna, ha mi is inkább az embereknek akarnánk tetszeni, mint az Istennek, nem törődve azzal, hogy ez kiváltja irántunk az Isten haragját.

Huszonhetedik hét pünkösd után.

391. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Jézus követése világosságot jelent: Aki engem követ nem jár sötétségben (Jn. 8, 12.) Jézus nélkül mindannyian sötétben ülünk, mert

értelmünkre fekete hályog borult és a halál árnyékában ülünk, mert bűnös kivánságaink a kárhozat árnyékát vetik reánk. De íme Jézus, a világ világossága felajánlja magát nekünk, hogy segít rajtunk, csak higgyünk: Én világosságul jöttem e világra, hogy minden, aki énbennem hisz, sötétségben ne maradjon. (Jn. 12, 46.) De reánk is áll, hogy jobban szeretjük a sötétséget, mint a világosságot. Miért ez? Mert a világosság nem tűr tétlenséget, sem holt hitet, hanem hit szerint élő embert. A tunya lelki embert szinte bántja a világosság, mert ez a világosság folyton Krisztus követésére sarkalja őt és ez neki nem ízlik. De nem is lelki ember az ilyen! Ha arról volna szó, hogy a fekete hályogot levegyék szemünkről, minden vagyonunkat feláldoznánk, mindent elkövetnénk és hálánkat ki sem tudnánk eléggé fejezni. A lélek világosságát, a hitet kevesebbre becsülnők?

2. Jézus nem követése egyenlő az ő megvetésével, mert így szól: Aki engem megvet és nem fogadja be igéimet, van aki megítélje őt. A beszéd, melyet mondtam, az ítéli meg őt az utolsó napon. (Jn. 12,4.8.) A hanyag lelkek készek erre azt felelni: De hogy is vetjük meg Krisztust, ettől a rettenetes gonosz-ságtól egész lényünk visszaborzad. De emellett nem hallgatnak az ő igéire, sugallataira, nem törődnek parancsolataival, az előljárók intelmeivel. Mi ez más, mint Krisztus megvetésének külső megnyilvánulása, tanúbizonysága? Az utolsó napon ezek fogják majd őket megítélni. Akkor majd tanúskodik, sőt vádaskodik a lelkük ellen minden kegyelemsugár elhanyagolása, minden üdvös intelem meg nem hallgatása, minden jósugallat lábbal taposása. Nemde a maga kárhozatán fáradozik, aki megveti ezeket?

3. Jézus, az Istenember, nem a maga, hanem Isten igéjét hirdette,

mint meg is mondotta: Mert én magamtól nem szólottam, hanem, aki engem küldött, az Atya, Ő adott parancsot nekem, mit mondjak és mit szóljak. (Jn. 12, 49.) Mily szerencsés, boldog ember, aki az ítélet napján elmondhatja: Én mit sem szóltam önmagamtól és mit sem tettem, mert mindent csak Isten vagy az előljárók parancsára mondtam vagy cselekedtem. Ez nagyon szép dolog és kívánjuk is mindnyájan; de nem ér semmit a jámbor óhaj és fogadkozás, ha nem így is tesszünk. Mert érzékeinket követjük, az ingereknek nem állunk ellen, a szenvedélyektől indítatva beszélünk. Ezt nem az Atya sugallja nekünk. Oh ne fozzuk meg magunkat a legnagyobb és legutolsó vigaszunktól, melyet senki a világon más meg nem adhat nekünk, de el sem vehet tőlünk, csak saját magunk!

392. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A fügefa megátkozása igen üd-
vös oktatás nekünk, hogy minden-
kor készen legyünk Jézus eljöve-
lére és találjon rajtunk gyümölcsöt.
Mert amikor Jézus korbácsot fonva
az üzérkedőket kikergette a temp-
lomból és kiment utána Bethániába,
másnap reggel: Visszatérvén a vá-
rosba, megéhezék. És látván egy
fügefát az út mellett, ahhoz méne
és semmit nem találván azon, ha-
nem csak leveleket... mondá: Soha
terajtd gyümölcs ne teremjen. És
a fügefa azonnal elszárad. (Mt. 21,
18, 19.) Ez tulajdonképpen a zsidó
népnek szólt, de mi is tanulhatunk
belőle, mert mi is ilyen fügefái va-
gyunk az Istennek. Az Úr ráéhezett
a gyümölcseinkre, azaz cseleked-
teinkre és ezeket, ha nemes lelkek
vagyunk, már csak azért is fel kell
nekünk ajánlanunk, mert Ő éhezik.
Sok kegyelemmel jött már hozzánk

és mind azért adta, hogy jó gyümölcsöt teremjünk, jól cselekedjünk. És eljön hozzánk a halál percében, a külön ítéletkor. Talál-e majd rajtunk gyümölcsöt, neki ízlő gyümölcsöt? Jaj nekünk, ha nem talál. Addig, míg az emberek szemébe port hintünk, míg az erények csak külsőségek nálunk, nem fog találni mást, mint csak leveleket. Így nem jelenhetünk meg az ítéleten!

2. Azért átkozta meg a fügefát, mert csak levelei voltak. Jóllehet: Nem vala ideje a fügének. (Mk. 11. 13.) Nem is a fügefát akarta Jézus megátkozni, mint inkább a zsidóknak és nekünk oktatást nyújtani. Ha már érés előtt termést keresett a fügefán, mennyivel inkább megköveteli ezt a szüret idején. Mi mégis eltékozoljuk a drága időt, elmulasztjuk az alkalmakat, elszalasztjuk a kegyelmeket! Megelégszünk a külső szépséggel, a levelekkel, a nem igazi erényekkel. Már maga ez is átok, mert könnyen hallhatjuk

majd az Úr ajkairól: Átkozott, ki az Úr dolgát álnokul végzi. (Jer. 48, 10.)

3. Akik nem felelnek meg az Istentől nyert kegyelmeknek, azok méltán megérdemlik, hogy elszáradjanak, elveszítsék minden életnedvüket, Isten kegyelmének életet árasztó nedvét; már pedig a jóságos cselekedetek ebből táplálkoznak. Ha pedig a kegyelem elhagy minket, Isten előtt érdemes jót már nem művelhetünk. Ezért történik meg annyiszor, hogy akik nem akarnak jót tenni, amíg tehetnék, nem bírnak jót tenni, amikor akarnának. Bírjon minket az arra, hogy Isten kegyelmével mindenkor közreműködjünk.

393. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A szállóbérlőkről szóló példabeszéd a zsidókról szól, kiket Isten Fiának megöléséért elvetett és kegyetlenül megbüntettetett. De lelki ér-

telme is van ennek. Vala egy családos ember, ki szőlőt ültetvén, bekeríté azt sövényvel és sajtót ása benne és tornyot építe és bérbeadván azt a műveseknek, messze útra méne. (Mt. 21, 23.) Isten az a családos ember, a mi lelkünk a szőlő, az ő parancsai a sövény, a szentségek a sajtó, belőlük folynak kegyelmei, a torony az ő gondviselése, a szent őrzőangyalok oltalma, az előjárók figyelmessége. Nekünk adta azt bérbe, mert azért teremtett, hogy gyümölcsöt hozunk, hogy Istennek szolgáljunk, Őt dicsérjük, tiszteljük és így munkáljuk lelkünk üdvét. Mi azonban ugyan kevés termést hozunk és csak savanyú, beéretlen fürtöket. Számtalanszor szétéptük a sövényt, hogy a vadkan, a romlott érzelmek még azt a keveset is leegyék. Mily kevés tisztelettel voltunk Jézus vérének szentsége iránt! Nem sokat törödtünk az isteni gondviseléssel, az angyalok oltalmával, az előjárók intelmeivel.

Pedig nem ajándékba kaptuk ezt a szőlőt, hanem csak bérbe, hogy megmunkáljuk azt. Mit felelünk majd, amikor eljön és a termést követeli tőlünk?

2. Mert követelte is. Mikor pedig a termés érése ideje elközelgett, szolgálait a mivesekhez küldé, hogy beszédjék a szőlőtermést. De a mivesek megfogván az ő szolgálait, némelyet megverének, némelyet megölének, némelyet pedig megkövezének. (Mt. 21, 34. 35.) Lám, mit tesz Isten és mit teszünk mi? Hányszor elküldötte Isten hozzánk az ő szolgálait, a szentolvasmányokat, a szentbeszédeket, az előljárók üdvös intelmeit, a benső sugallatokat, folyton intve bennünket, hogy adjunk termést és mi a mivesekhez hasonlóan, fel sem vettük kegyelmeit, velük közreműködni nem akartunk, szent sugallatait kioltottuk, intelmeit megvetettük. De jóságos is az Isten és mily szörnyen hálátlan az ember!

3. És mi történt? Isten még türt. Ismét más szolgákat küld, többet az elsőknél és hasonlóképpen cselekvének azokkal is. (Mt. 21, 36.) Íme a tökéletes engedelmesség mintaképe. A szolgák, ugyanis mint Szent Gergely oly szépen mondja, nagyon jól tudták, hogy szolgatársaikat megölték, mégis késedelem nélkül mennek, amikor Uruk küldi őket. Nem keresnek kibúvót, hanem a parancsot minden fontolgatás nélkül teljesítik. Bár ilyen engedelmesek volnánk mi is Isten minden rendelése tekintetében!

394. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A zsidóság elvettetéséről és a keresztények meghívásáról szól Jézus a szőlőművesek példabeszédében. A zsidók ugyanis megölték a prófétákat, kik Isten üzenetét tolmácsolták nekik, de Isten még egy kísérletet tesz velük: Végre pedig Fiát

küldé hozzájok, mondván : Meg fogják becsülni fiamat. (Mt. 21. 37.) Így tesz velünk is, mert végtelenül irgalmas és hosszútűrő. Annyi kegyelmének megvetése után méltán örök büntetéssel sújthatott volna minket ; de még mindig irgalmazni akart, azért elküldötte számunkra az ő szent Fiát, de a szentségi színek alatt, hogy az ő szeretette felgyujtsa szívünket, az ő megalázódása lenyomjon minket, az ő kereszthalának az oltáron való megújítása az önmehtagadás gyümölcseinek megadására indítson minket. Tisztelnünk kellene az ő isteni Fiát ; tanítását és példáit hálásan kellene fogadnunk és felkarolnunk ; oh, de mi nagyon messze eltávoztunk az ő életétől !

2. Az atya csalódott a művesek érzületében. A művesek látván a fiút, mondák maguk között : Jertek, öljük meg őt és mienk lesz az ő öröksége. És megragadván őt, kivették a szőlőből és megölik.

(Mt. 21, 38. 39.) Íme mennyire nem tisztelték a Fiút! De így teszünk mi is, amikor nem félünk vétkezni és helyet adva a bűnnek, lelkünk-ből kivetjük Krisztust, sőt megöljük, az ő vérét méltatlanul véve, lábbal tapodjuk. Vigyázzunk, mert ha most nem is féljük a Fiút és nem tiszteljük meg őt, megtiszteli majdan az Atya, mikoron eljő ítélni és a Fiú sebei ellenünk tesznek tanúságot!

3. Jézus a papi fejedelmeknek és a nép véneinek a templomban mondotta el ezt a példabeszédet. Azért kérdést intéz a végén hozzájuk: Midőn tehát eljő a szőlő ura, mit fog cselekedni azon mivesekkel? Felelék neki: A gonoszokat gonoszul veszíti el és szőlőjét más miveseknek adja bérbe, kik megvizik neki a termést annak idejében. (Mt. 21, 41. 43.) A felelet minket is érint. Remélhetnénk mást, miután oly méltatlanul bántunk az Isten Fiával? Most még irgalmas és kö-

nyörületes hozzánk az Úr. Még nem vesztett el minket gonoszul, adott időt és módot, hogy állhatatos önmegtagadással magunk veszítsük el gonosz énünket. Zabolát azért minden érzelmünkre, tartsuk féken gonosz hajlandóságainkat, nehogy visszaessünk gonoszságainkba. De kár, hogy oly hamar beleununk ebbe, oly hamar abbahagyjuk ezt!

395. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A Szent Máté evangéliumában levő mennyegzős lakomáról szóló példabeszédben az Úr a zsidó nép elvettetését és a pogányok meghívását adja tudtunkra. A példabeszédet a nép véneinek és a papoknak mondotta el, szerető intés volt ez, de csak nagyobb gyűlöletet váltott ki bennük. Így van ez a megrögzött emberekkel is; a jóra intésért ádáz gyűlölettel fizetnek. Ez a megrögzöttség azonban nemcsak a zsi-

dóknál volt meg, hanem megtalálható a keresztényeknél is, sőt még a lelki életet vállaló szerzeteseknél is. Egy királyi ember mennyegzőt készített Fiának és elküldötte szolgálait a hivatalosokhoz, de azok nem akartak eljönni, keresetük után mentek, sőt egyesek szidalmazták és megölték azokat. A király erre megharagudott, elküldötte hadait, megölette a gyilkosokat és a városukat felgyújtotta. Azután szerte küldötte szolgálait, hogy mindenkit, akit csak találnak, hívjanak be a mennyegzőre. Azok összegyűjtöttek mindenkit s a ház meg is telt. Amikor a király bement a vendégeihez, talált egyet, akinek nem volt mennyegzős ruhája, szóvá teszi ezt előtte és nem tudván feleletet adni, megköztötte kezeit és lábait és kidobta a külső sötétségre, hol leszen sírás és fogak csikorgatása. És Jézus megmondotta a tanulságot is: Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. (Mt. 22, 1—14.)

2. Az örökkévaló Atya eljegyezte ez ő egyszülött Fiát az emberi természettel, lakomát szerzett az evangéliumi tanok és a tökéletesség lakomáját. Erre meghívott sokakat, miniket is. Mert a szent keresztség által erre hivatalosak is voltunk. De még inkább azok, kik Istennek szentelt életre kötelezik magukat. Elküldötte hozzánk szolgálóit, a szent sugallatokat, mondják meg nekünk, hogy a lakomát számunkra készítette, készen van már itt az alkalom, hogy a tökéletességre törekedjünk. Mi azonban elmulasztottuk az alkalmat, kimentünk gonosz indulataink majorjába, keresetünk után láttunk, a teremtett dolgokban leltük örömünket, megvetettük, sőt megöltük lelkünkben Isten hívogató szent sugallatait. Valóban méltatlan eljárás volt ez részünkről. Megérdemeltük azért, hogy ne küldjön hozzánk más szolgálókat, miként a szállómívesekhez küldött, mert méltán kihívtuk haragját; ötlük csak a kö-

teles termést követelte, mi azonban az ő jóságos kegyét és megtisztelő meghívását utasítottuk vissza. És Istennél felségsértésszámba jön, amikor az ő különös kegyét, szent kegyelmeit, meghívását alantos okokból vagy lelki eldurvulásból megvetjük. Pedig hányszor megcselekedtük már ezt! Vagy nem? Mert Isten kegyelmével közre nem működni vagy azokat megvetni, visszautasítani teljesen egyre megy.

3. E viselkedésünkkel rászolgáltunk arra, hogy az Isten azonnal elveszítsen minket és csakis az ő jóságának köszönhetjük, ha még más szolgálókat is küld hozzánk más és más sugallatokat, a kegyelem újabb fénysugarait. Fogadjuk ezeket emberséges megbecsüléssel. Lássuk be, hogy nagy tiszteletlenséget tanúsítottunk eddig, amikor az evangéliumi tökéletesség lakomájára vonatkoztunk elmenni, akár hanyagságból, akár mert nehezünkre esett a földiektől való elszakadás és ülünk

ki útjaink végére, vagyis az életünk végét tekintsük. Kérdezzük meg a halált, mit tanácsol nekünk? Nem mondhat mást, mint azt, hogy tegyük meg most, aminek megtételét akkoron kívánnók. A halál óráján már elkéstünk a kívánsággal.

396. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. A mennyegzős lakomáról szóló példabeszédben Isten nyíltan ki mondja, hogy oda csak mennyegzős ruhában szabad bemenni, vagyis senki a mennyekbe nem juthat, ha a keresztségben nyert megszentelő kegyelmet elveszítette és a bűnbánat szentségében újra vissza nem szerezte. De ilyen mennyegzős ruha az állapotunknak megfelelő erényes élet is. Ilyen-e a mienk? Mert más-ként Isten méltatlankodva, sőt gúnyolódva mondja majd nekünk: Barátom! Hol a ruhád, hogy jöhettél ide be anélkül? Mert nem a keresz-

tény név, nem a szerzetes ruha, hanem a keresztény élet, a szerzetesélet-szentség a belépő ruha a mennyekbe. Ha mindjárt meg kellene jelennünk Isten ítélőszéke előtt, ugyan milyen ruhában találna minket? El kellene némulnunk, mert Isten színe előtt nem hozakodhatnánk elő mentségekkel és szégyenünkben nem tudnánk szólni. De most még szólhatunk, most még idejekorán esedezhetünk hozzá és az ő kegyelmével elkészíthetjük a neki tetsző ruházatot.

2. A mennyek országába senki tisztátalan be nem mehet. Azért verette bilincsekbe a király azt, aki elég vakmerő volt azon szennyesen a lakomához ülni. Szépen mondja Szent Ambrus: Mert amidőn bűnös volt, magának a szentség érdekét követelte. Isten nem is tűri sokáig a jámborok között azt, aki nem él jámbor életet. Szerzetesnek sem maradhat az sokáig, aki a szerzet szabályait, szokásait, erényeit

elsajátítani nem akarja. Utoléri őket is, amitől nem minden ok nélkül félnek, sőt kell félniök, hacsak életüket meg nem javítják. A szerencsétlen azt hitte talán, hogy a nagy tömegben észrevétlenül marad, de Isten a rejtett dolgokat is kinyilvánítja egykoron. Hiába ül az asztalhoz, hiába vegyül el a jámborok között, Isten szeme elől el nem rejtőzhetik, nem tud megmaradni a szent helyen, Isten elveti színe elől, kivetteti a világosság Istene őt a külső sötétségre, lelke világa kialszik, az isteni dolgok iránt megvakul. Keze, lába kötve van, nem képes többé érdemszerző jót cselekedni a szenvedélyek örvényében elmerül. A szabados életű embert legtöbbször a szenvedélyek bilincsei fonják körül, hogy ne tudjon magán segíteni, ne tudjon felkelni, és az élet ösvényén a mennyek országa felé haladni.

3. A példabeszéd tanulsága kell, hogy mindenkit félelembé ejtsen és

állandóan az erényes életre sarkaljon. Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. Nem a hivatás, hanem a hivatásnak megfelelő élet üdvözít. Hogy hivatva vagyunk, hogy megkereszteltettünk, ez még nem annyi, mint ha már is választottak is lennénk, vagyis üdvözülnénk, mert a hit és a hivatás Isten ingyenes kegyelme, melyet ő minden előzetes hozzákészülődésünk nélkül nyújt nekünk, míg a dicsőségre való kiválasztás az üdvözülés már megkívánja tőlünk a magunk munkáját is, a kegyelemmel való közreműködést is. Bár követnők az apostol intelmét: Igyekezzetek, hogy a jócselekedetek által bizonyossá tegyétek hivatástokat és választástokat. (Pét. II. 1., 10.)

397. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A farizeusok igen megharadutak Jézusra a mennyekzős lako-

máról szóló példabeszéd miatt, azért elhatározták, hogy Jézust megfogják szavában, és e célból nagyzsídó érzelmű tanítványaikat küldötték el hozzá. Mester! — mondották — tudjuk, hogy igazmondó vagy, és az Isten útját igazságban tanítod és nem törődöl senkivel, mert nem tekinted az emberek személyét. (Mt. 22., 16.) Aljas hízélgéssel akarják Jézust törbecsalni. De ennél igazabb dicséretet már nem is mondhattak volna. Bár mi is méltók volnánk e dicséretre, de ne a hízélgők mondják ezt rólunk el, hanem az ellenségeink, hogy mi valóban Krisztus követői vagyunk, amint arra hitet tettünk. De sajnós mi még magunkat is áltatjuk; azt hazudjuk magunknak, hogy a rossz az jó, a jó pedig rossz. Nem haladunk, nem járunk az Isten útján, mert ez az út a parancsolatok és a tökéletesség útja, legalább is az életünk nem tanúskodik emellett; hanem a bűnös társak és szenvedélyeink útján.

Nem mondhatják el rólunk, hogy nem törődünk senkivel az egy Istenen kívül, mert csaknem minden lépésünket az önzés és emberi tekintetek irányítják. A nagyok iránt, a mézes-mázos társak irányában, csaknem áradozunk, úgy hizelgünk nekik, hozzájuk simúlunk és különös, nem egyszer bűnös barátságot kötünk velük, pedig ez már nagyfokú személyválogatás. Ugyan messze esünk a Mestert megillető dicsérettől, rossz tanítványai vagyunk neki.

2. A Jézus elé tárt kérdés szavai nem rosszak, de a lelkületük gonoszságát rejtették el bennük. Mit állítasz: Szabad-e adót adni a császárnak, vagy nem? Azért tették fel a kérdést, hogy Jézust megfogják beszédében; ezért méltán megérdemelték a korholást: Mit kísértetek engem, képmutatók? Álnokságukat nyíltan ostorozza, hogy megmutassa nekünk, mennyire nem tetszik neki a hamiskodás. Majd

pénzt kér tőlük, és megkérdezi őket: Kié ez a kép és fölírás? Mi is Isten képmásai volnánk, de oh mily rúttá tettük ezt azzal, hogy a földies ember képére torzítottuk. De egyszer már itt az ideje, hogy amint: A földinek ábrázatát viseltük, úgy viseljük a mennyekiek ábrázatát is. (Kor. 1., 15., 49.) Javulásra szorunk: Míg nem Krisztus bennünk kiképződik. (Gal. 4., 19.) hogy azután igazán elmondhassuk: Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem. (Cal. 2., 20.)

3. Az álnok kérdésre csattanós választ adott az Úr: Adjátok meg tehát ami a császáré a császárnak és ami Istené, az Istennek. (Mt. 22., 21.) Adjuk meg mindenkinek a magáét, ezt követeli az igazságosság. Már pedig bármink van is: testünk, lelkünk, érzékeink, eszünk és minden képességünk, ezek mind az Istené, tőle kaptuk használatra, gyümölcsötetésre. Istennek adtuk-e testünket, érzékeinket? Dehogyan ad-

tuk, még most is a magunk hasznát, kényelmét, dicsőségét keressük velük. Még kevésbé a lelkünket, mert nem féljük az Istent, nem szeretjük, rá sem igen gondolunk. Lelkünk a teremtmények után vágyakozik és nem az Isten után, pedig az Isten teremtett minket, Ő szentel meg minket, Ő ad nekünk kegyelmeket, hivatást, életet és minden földi jót, szinte elhalmoz minket ezekkel. Mily sok címen is megkövetelheti tőlünk, hogy adjuk meg neki, ami az Istené! De felebarátunkkal szemben is kötelesek vagyunk megadni, ami őket megilleti, a szeretetet, mert Isten teremtette őket az ő képére és hasonlatosságára, és az ő szent Fiának vére éppen úgy hullott érettük is, mint mi érettünk.

Huszonyolcadik hét pünkösöd után.

398. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. A gyűlölet és a gonoszság soha sem nyughatik. Mikor a farizeusok csalódtak, mert Jézust sem a hazafiasság, sem a császár iránt való helytelen nyilatkozatra bírni nem tudták, újabb kísérletet tettek, hogy tanításában valamit felfedezhessenek, ami a zsidók hite és tanítása ellen van: És kéré őt egy törvénytudó, kísértvén őt: Mester: melyik a főparancsolat a törvényben? Már tudniillik amit Isten mindenkitől megkíván. Mondá neki Jézus: Szeressed a te Uradat, Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb és első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeressed felebarátodat, mint tennen magadat. E két parancsolaton függ az egész törvény

és a próféták, (Mt. 22., 35., 40.) Isten mindenek előtt azt követeli meg tőlünk, hogy őt szeressük. Ez az első, mert ezen kell kezdenünk; legfőbb, mert ezzel kell végeznünk. A szeretet az érzelmek királya, az indító erő, a lendítő kerék; kell, hogy minden más érzelemnek ez adjon lökést, ez szabályozza; de ugyanakkor az is kell, hogy a végcélunk felé ragadjon minket, mert a szeretet mindig a szeretett lény felé törekszik, azon kívül semmit sem tart szeretetre méltónak. Bár mindig ezt tartottuk volna első és legnagyobb parancsnak! Bár soha semmit ne helyeztünk volna Isten elé! De ezentúl így szeressük az Istent. Ennek a szeretetnek próbája is van, mert mindent Istenre kell irányítanunk, a teremtmények iránt való szeretet még rejtett zugot se találjon bennünk, sőt az apostollal örvendezzünk a nehézségekben: Ki szakaszt el minket Krisztus szeretetétől? (Róm. 8., 35.)

1. A második főparancsolat a felebaráti szeretet. Ennek a mértéke mi magunk vagyunk. Önmagát kiki igazán és őszintén akarja szeretni. Ebben senki sem teteti magát, senki nem akarja magát megcsalni. Senki sem akar magának rosszat, még a legparányibbat se; ellenkezőleg mindig csak jót, sőt a legnagyobb jót kívánja. Felebarátunkat tehát őszintén és igazán kell szeretnünk, minden rosszat tehetségünk szerint távol kell tőlük tartanunk és minden jót meg kell számukra szereznünk. Mert minden ember kivétel nélkül felebarátunk és azért nem szabad egyet sem annyira szeretnünk, hogy emiatt a többiek szeretetén csorba essék.

3. A törvény, a tízparancsolat teljesítése nekünk feltétlenül szükséges, ha Istennek kedvében akarunk járni. És ez a legfőbb indító ok arra, hogy miért szeressük Istent és felebarátunkat. Ne is sértsük meg azokat, Isten minden épszívű és

gondolkozó embertől elvárja azt. Meg van írva: Mert aki felebarátját szereti, a törvényt betöltötte. (Róm. 13., 8.) De még inkább, ha Istent mindenek felett szereti. Erre irányuljon azért minden gondolatunk, minden szavunk, minden cselekedetünk; az egész életünk ne legyen más, mint a szeretet nagy gyakorlata.

399. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A nép sokszor hallotta a farizeusok és írástudók Jézus ellen való kisértő szavaikat és rágalmaikat, azért Jézus kénytelen volt őket megkorholni a nagy nyilvánosság előtt; de először a tekintély elvét szegezte le: Mózes székén ülnek az írástudók és farizeusok. Azért, amiket mondanak nektek, mind tartásatok meg és cselekedjétek. De az ő tetteik szerint ne cselekedjétek, mert mondják és nem cselekszik.

(Mt. 23., 2., 3.) Ha az előljáró nem is jó és tökéletes ember, maga az előljárói tisztség mindenkor jó valami; azért a nem erényes embernek is engedelmeskedni tartozunk. Lehet, hogy a tanító, a lelkiatya, vagy lelki pásztor maga nem is áll az erényesség magaslatán, sőt talán erkölcstelen életet folytat; a tanítását, míg az az Isten törvényeivel egyezik, míg az egyház tanításától el nem tér, el kell fogadnunk. Ennek elbírálása pedig az ő feletteseinek a joga, nem pedig az alattvalóké. De már nem szabad azzal előállanunk, hogy maga sem teszi amit nekünk parancsol; életüket nem szabad ilyenkor utánoznunk, ment mindenki a maga életéről ad majd számot. Isten mentsen minket attól, hogy alattvalóinknak rossz példát adjunk. Ne felejtsük, hogy nem a szép és helyes beszéd, hanem a jó cselekvés a mennyekországának a kapukulcsa. Nem amiatt panaszkodunk majd akkoron,

nem azt kutatják akkoron, hogy mit mondtunk, mit tanítottunk, ha az egyezett Isten törvényével; hanem hogy miként éltünk. Utálatos dolog, az erényt szóval hirdetni és cselekedeteinkkel megcáfolni.

2. A farizeusok nagy hibája volt, hogy az emberek tiszteletét és dicséretét keresték. Minden cselekedeteiket pedig azért teszik, hogy láttassanak az emberektől... Szeretik az első helyeket a lakomákon és az első székeket a zsinagógában és a köszöntéseket a piacon. (Mt. 23., 5.—7.) Kielégítette őket az emberek tetszése. Hogy Istennek tetszenek-e azzal nem sokat törődtek. Elérve ezt a mennyországban képelték magukat. De aki Isten szolgája akar lenni, annak nem szabad így gondolkozni, mert miképen Szent Pál mondotta; Ha még az embereknek tetszeném, Krisztus szolgája nem volnék. (Gal. 1., 10.) Lehetetlen elkerülni Isten nemtetszését, ha felettébb vadásszuk az emberek tet-

szését. Mert e tetszéssel máris megkaptuk fáradozásaink jutalmát. Erdemes elszálló füstért, semmiért fáradoznunk?

3. A farizeusok harmadik kirívó bűne az volt, hogy csak szenteskedtek, csak színlelték az életszentséget. Azért mondotta az Úr Jézus: Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok! Mert hasonlók vagytok a fehérített sírokhoz, melyek kívül ékeseknek látszanak az emberek előtt, belül pedig tele vannak holtak csontjaival és minden undoksággal. (Mt. 33., 2., 7.) Ahol az erény költött, ott bizonyosan igazi bűn rejtőzik. Az erényességet csak meg kell vakarni és kibújik a gonoszság. Nem sokat használ, sőt legtöbbször ártalmunkra van a feltűnés, ha nem olyanok vagyunk valóban. Isten nem azt nézi, hogy minek látszunk, hanem hogy mik vagyunk. Már pedig Isten színe előtt olyanok vagyunk, aminek minket a lelkiületünk és lel-

kiismeretünk mutat. És az Isten az, aki megítél minket és ítélete örökké érvényben marad; nem pedig az emberek, kik tévesen vélekednek felőlünk.

400. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az Úr Jézus megjövendölte a jeruzsálemi templom pusztulását is, melyből nekünk is értenünk kell: Midőn tehát látjátok a pusztulás utálatosságát, melyet megjövendölt Dániel próféta, állani a szent helyen; aki olvassa, értse. (Mt. 24, 15.) Mi is Istennek temploma vagyunk. A halál ezt a testet, ezt a templomot pusztulással fenyegeti. Feloszlik e templom, azért érteni kell annak módját, hogy mit tegyünk még idejében, hogy e pusztulást elkerüljük. Mert a halál percében már késő valamit is tenni akarni, mert nincs reá időnk. Akkor, akik Judeában vannak, fussanak a hegyekre és aki a

héjazaton van, le ne szálljon valamit is elvinni házából és aki a mezőn van, vissza ne térjen elvinni a köntösét. (Mt. 24, 16. 18.) Hiába vagyunk a választottak között, hacsak nem futunk akkor a hegyre, ez a hegy pedig Krisztus, akit most utánoznunk kell. Hiába vagyunk a tetőn, a tökéletesség magaslatán, ha akkor visszatérünk, leszállunk a tökéletlenek alacsonyságára. (Szt. Hilárius.) Ha pedig a mezőn vagyunk, hova Krisztus ültetett minket, nem szabad onnan visszatérnünk, hogy felvegyük köntösünket, a régi életmódot. Ha már most megteesszük mindezeket, nagy biztonságban leszünk akkoron.

2. Jaj pedig a nehézkeseknek és szoptatóknak ama napokban. Imádkozzatok pedig, hogy futástok ne legyen télen vagy szombaton. (Mt, 24. 19, 20.) Ez az utolsó nap mindegyik lehet, talán már a mai nap az. Jaj nekünk, ha mind e napig csak viselősök voltunk, csak jó kívánsá-

gokkal, jámbor óhajokkal voltunk tele, de egyetlen jócselekedetet sem szültünk meg. Azért mihelyt valami jó elhatározást fogadunk, váltsuk azonnal tette is; addig szülessen meg jócselekedetünk, amíg erre időnk van. De azoknak is jaj, akik mindig csak zsenge, tehetetlen csecsemőket nevelnek, kik még nem tudnak saját lábaikon járni, mindig az anyatejre szorulnak. Ilyenek pedig azok, akik mindenbe csak belefognak, de tovább már nem jutnak. Imádkoznunk kell tehát mindenkoron, hogy a halál ne olyankor lépjen meg minket, mikor a lelkünkben tél és fagy van, mikor az Isten szolgálatában hidegek vagyunk, amikor a szeretet napja nem tűz reánk melegen és érlelően. De szombaton se lépjen meg bennünket a halál; amikor lelkünk ügyében mit sem fáradunk, mikor lelki tespedésben és tétlenségben pihenünk. Minden órában vigyáznunk kell, mert minden óra életünk utolsó órája lehet.

3. Mert nagy szorongatás leszen akkor, minő nem volt a világ kezdetétől fogva. (Mt. 24, 21.) Rettentően szoronganak majd a halál percében azok, kiket váratlanul, lelki tespedés közepette lep meg a halál, kik a jót mindig halogatták és egyszerre csak azon veszik magukat észre, hogy már semmit sem tehetnek. Gyötrődik ez utolsó órában a test, mert halál küzdelmet áll ki; de még inkább a lelkiismeret. Ebben a percben jobban látjuk a jót és a rosszat. Bünterhünket sokkal nagyobbak találjuk, mint csak gondoltuk volna is valaha. Hogy tehát ezt a gyötrelmet elkerüljük, tegyük meg most, amit, hogy megtettünk legyen, akkoron kívánjuk; már most kerüljük el azokat, amiket akkoron elkerültnek szeretnénk. Tetteinkben sohase feledkezzünk meg a halálról, attól kérjünk tanácsot, de kövessük is a tanácsát.

401. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Jézus az ő tanítványait elő akarta készíteni a halál percére és a számadásra, azért így szólt hozzájuk: Vigyázzatok, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti uratok. (Mt. 24, 42.) Ettől az órától nekünk is állandóan félnünk kell, de józan félelemmel, mert bizonyosan eljön az, de nem tudhatjuk mikor. Ha évekkel előbb eljött volna, ugyan hogyan talált volna minket? És ha egy óra múlva eljönne, mit tennénk? Mit szeretnénk, bár megtettük volna, ha ebben a percben eljönne? Amit akkor tennénk, vagy amiknek megtételét akkor kívánnák, tegyük meg most, mert hátha tényleg eljön? Jövetelének óráját éppen azért nem mondja meg nekünk, hogy minden órában várjuk őt.

2. Boldog az a szolga, kit, midőn eljövend ura, úgy cselekedve talál. (Mt. 24, 46.) Íme az Úr Jézus már

azokat is boldogoknak mondja, kik reá várnak és virrasztanak, de dolgozva várják őt. A vigyázatos embert nem lepi meg a tolvaj, nem viszi el munkájának eredményét, véres verejtékkel szerzett kis vagyonkáját. A vigyázatos ember nem mulaszt el egyetlen jó alkalmat sem, minden kínálkozó alkalmat megragad. De be kell vallanunk, tapasztalásból tudjuk, hogy amikor Istenre figyelmezzük, nem követünk el bűnt, sőt még parányi hibát sem. Gonosz hajlamainkat ilyenkor megfékezzük és a jónak minden alkalmát megragadjuk. Nem valódi boldogság-e így élni, menten minden szeplőtől? Már megmondotta ezt a Bölcs: Boldog férfiú, ki hiba nélkül találtatott. (Sir. 3f. 8.)

2. De csak a hű és éber szolga boldog, a gonosz nem. Ha pedig ama gonosz szolga szívében azt mondja: Késik eljönni az uram . . . és verni kezdi szolgatársait, a részegesekkel pedig eszik és iszik, . . .

eljö a ma szolgának az ura, az napon, melyen nem reményli. (Mt. 24, 48. 50.) A gonosz szolga gondolkozása és beszéde ez. Mert tunyálkodik és mindig azzal a gondolattal foglalkozik, minek legyenek olyan szorgalmas, van erre még elég időm. Szerencsétlen teremtés, honnan tudod ezt, íme az urad váratlanul meglep téged és akkor félned és rettegned kell. Hátha még szenvedélyeitől elragadtatva bántalmazza is a hív szolgákat és a vele hasonlóan gonosz szolgák társaságában még meg is lopja gazdáját, mert kapzsi és féktelen eszem-iszomban elfogyasztja annak minden eledelét és borát? Csak nem akarjuk, hogy éppen dözsölés közben leljen meg minket a halál? Álljunk tehát mindenkor készen, mert soha sem lehetünk eléggé felkészülve, hacsak mindenkor készen nem állunk.

402. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Jézus az öt okos és öt balga szüwről mondott példabeszédeben arra int minket, hogy életünk mécsesében állandóan legyen elegendő olaj, a szeretet olaja; hogy amikor életünk végén eljön, mint isteni Völegény, égő lámpával kezünkben fogadhassuk őt és vele vonulhassunk be a mennyeknek országába. Hasonló lesz a mennyeknek országa a tíz szüzhöz, kik vevén lámpáikat, eléje menének a völegénynek és mennyasszonynak. Öt pedig azok közül vala és öt eszes. De az öt eszteleknek vevén lámpáikat, nem vittek olajat magukkal. Az eszesek pedig vittek olajat edényeikben a lámpákkal. Késvén pedig a völegény, szunyadozának mindnyájan és aluvának. (Mt. 25, 1. 5.) Ez a példabeszéd vigyázatra int minket. Íme mindannyian szüzek voltak, mindannyinak volt lámpája, mindannyian eléje men-

tek a vőlegénynek. De csak öt volt közöttük eszes, a másik öt már elég balgán nem vitt olajat lámpájában. A hit ez a lámpás, de ez még nem elég. Balga hitű az, aki nem visz magával szeretet-olajat és nem tesz meg mindent, hogy a Vőlegény előtt biztosan megjelenhessék, hogy a lámpája addigra ki ne aludjék, mert: A hit is, ha cselekedetei nincsenek, holt önmagában. (Jak. 2, 17.)

2. Akkor jön el, amikor legkevésbé gondolnók: Éjfélkor pedig kiáltás lőn. Íme a vőlegény jő, menjetek eléje. Akkor mind fölkelének ama szűzek és fölékesítették lámpáikat. Az esztelenek pedig mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk olajotokból. (Mt. 25, 7. 8.) A halál percében mindenki, még a legjámborabb emberek is egyre sűrőgnekeforognak, mert az Isten színe előtt kell megjelenniök. A balgák csak akkor veszik észre, hogy mily esztelenül cselekedtek, amikor olajat, a jócselekedetek olaját nem hozták

magukkal. De már késő. Nem akkor kell megkezdeni a jócselekedeteket, a szeretet életét, amikor már bevégeznünk kell azt. Hiába fordulnak az eszes szüzekhez, hogy adjanak olajukból nekik, mert mások jócselekedetei ekkor már nem válnak hasznunkra, mert ekkor kinek-kinek; Kezeinek cselekedetei szerint lesz fizetése. (Péld. 12, 14.) Mennyire bánkódhatak ekkor a balga szüzek! Tőlünk függ, hogy melyikük sorsában akarunk osztozkodni. A legnagyobb buzgósággal lássunk tehát hozzá, hogy kellő mennyiségű olajunk legyen a halál óráján.

3. Mivel az okos szüzek nem adtak olajat a balgáknak, nehogy nekik is kevés legyen, a balgák elfutottak, hogy hamarosan olajat vegyenek. És a kik készen voltak, mikor a vőlegény odaért, bemenének vele a mennyegzőre, és az ajtó bezáraték. Végére pedig eljövének a többi szüzek is mondván: Uram! Uram! Nyisd meg nekünk! Ő pe-

dig felelvén mondá: Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket. (Mt. 25, 10.—12.) Azok, kik mindenkor készen állanak az Úr eljövetelére és a jócselekedetek birtokában vannak, azonnal bemehettek a menyegzős házba. De már nagy veszély fenyegeti azok örök üdvét, kik előbb kénytelenek olajért futni, kik egyre hallogatják az előkészületet, kik nem ragadják meg a szükséges eszközöket üdvösségük elérésére. Már eleve elő kell készíteni, amik az üdvözüléshez szükségesek, nem pedig az utolsó percben kell akarni. Hiába mondták akkor a balga szűzek: Uram! Uram! Ilyenkor nem a szép szavakat, hanem a szép tetteket keresik. Nem használ akkor nekünk semmit, hogy szóval vallomást teszünk Istenről, mint Urunkról; de életünkben cselekedeteinkkel megtagadtuk őt. Most kell a jót gyakorolnunk, míg az üdvösség napja tart, míg a kellemes idő meg van reá. Most még nyitva az

ajtó. De ha most nem ismerjük meg az Urat és ha nem szolgálunk neki most ez ismeretünk szerint, akkor féljünk a mennydörgő szótól: Nem ismerlek titeket!

403. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Egy messzi útra menendő ember, előhívá szolgáit, és átadá nekik javait . . . kinek-kinek tulajdon tehetsége szerint. Így kezdődik a talentumokról szóló példabeszéd, mely a halálra való előkészületet sűrgeti. Az egyik szolgának ötöt adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig csak egyet, mert a képességüket tekintette. Ezekben a talentumokban minket is részesített az Isten, mert nekünk is nyújtott testi és lelki, természetes és természetfeletti kegyelmeket. Nem a mieink ezek, hanem Istenéi. Ne mondjuk, hogy keveset kaptunk, mert Isten azt mihozzánk mérte, képességeinkhez

szabta. A kevésről még tudunk számot adni, de ha többet kapnánk, csak átkunkra volna. És mi végre adta a talentumokat? Megmondja Jézus: Kereskedjete, míg megjövök. (Lk. 19, 3.) Ha a talentumokat nem használjuk fel hasznót hajtóan, az Urat károsítjuk meg. Arra kell tehát azokat használnunk, amire az Úr adta. És hányszor nem így tettünk! Mit tennénk, ha megtudnánk, hogy szolgálunk a pénzünket, vagyonunkat a maga hasznára fordítja és eltékozolja? Csak nem akarunk jó magunk is ilyenek lenni?

2. Sok idő múlva pedig visszajövéen ama szolgák ura, számot vete velök. (Mt. 14.—26.) Ezt a számadást velünk is megejti az Isten, talán nem is sokat késik. Aki öt talentumot kapott az másik, ötöt nyert, aki kettőt kapott, az meg másik kettőt szerzett hozzájuk; tehát a kapott talentumokat megkétszereztek. Ezért az Úr jó és hív szolgáknak mondja mindkettőt és mind-

kettőt behívja ura örömébe. Isten előtt nem az számít, hogy mennyit szereztek, mert nem a számot, hanem az eredményt, a hasznosítás arányát veszi figyelembe. Nem a kegyelmek sokaságát, hanem azok felhasználását, értékesítését jutalmazza. Bizonyosan se dicséretet, se jutalmat nem kapott volna az öt talentumos szolgál, hacsak kettőt szerzett volna öt helyett. Mert Isten minden adott kegyelmétől hasznot vár. Vigyázzuk azért, hogy Isten egyetlen kegyelmét se vegyük hiába, hanem százszázalékra kamatoztassuk.

3. A harmadik az egy talentumot nem gyümölcsöztette és így szólt urához: Uram tudom, hogy kemény ember vagy . . . félvén tehát elmentem és talentumodat a földbe rejtettem. Íme itt a tied. Felelvén pedig ura mondá neki: Gonosz és rest szolgál! (Mt. 25, 24.—26.) Nem vesztette el a talentumot, csak nem gyümölcsöztette és mégis mily kemény megrovásban részesült. Ha

már egyetlen talentum hevertetését így ostorozza Isten, mit mond majd nekünk, akik annyi ezeret elástunk, sőt a mennyei gyümölcsöztetés helyett Isten ezernyi kegyelmét a földiekre pazaroltuk és így rosszra fordítottuk? Legalább mától fogva gyümölcsöztessük talentumainkat, hogy hallhassuk Jézus ajkairól: Örülj jó és hív szolgám, menj be Urad örömébe.

404. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr Jézus feltárta tanítványai előtt az ő második eljövételét is, a mikor majd ítéletre jön: Mikor pedig eljő az emberfia az ő fölségében, és vele mind az angyalok, akkor az ő fölségének királyi székébe ül és összegyűjtetnek eléje minden nemzetek és elválasztja a juhokat a bakoktól. (Mt. 25, 31. 32.) Eljön tehát Krisztus, ki eddig közbenjárónk volt az Atyánál, akit a

bűnösök bűneikkel keresztre feszítettek, akit sajnós mi is nem egyszer megbántottunk, megvetettünk; eljön, de mint ítélő Bíránk. És meg kell előtte jelennie minden valaha e földön élő embernek, nekünk is. És akik eléje kerülnek, nem mind egyformák, hanem juhok és bakok, igazak és gonoszak. És szétválasztja őket. Mint reszketnek és rettegnék majd akkor a gonoszok, viszont mennyire örvendenek és boldogok lesznek az igazak! Az igazakat jobbra felől állítja, mert elfogadták Pásztoruk vezetését és ismerték, követték szavát. A gonoszokat ellenben balfelől, mert ezek csak szenvedélyeiknek és testi vágyaiknak hódoltak. Istenem! Nem bánom ha most akármennyi balsorsot küldesz is reám, csak akkoron jobbod felől lehessenek.

2. A király először a jókat jutalmazza meg, hogy a gonoszok annál inkább gyötrődjenek s csak miután bementek azok az örök boldogságba,

bünteti meg a gonoszokat és küldi őket az örök tűzre, hogy ne is lásák az igazak az Isten szigorúságát és a gonosz elkárhozottak kegyetlen kétségbeesését. Akkor majd így szól a király azoknak, kik jobbja felől lesznek: Jöjjetek Atyámnak áldottai, bírótok a világ kezdetétől nektek készített országot. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjuhoztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok engem. (Mt. 25, 34. 35.) Szépen mondja ar. sz. János: Előbb a jókat hívja a jutalom átvételére s csak azután küldi kárhozatra a gonoszokat, mert mindig készségebb a jutalmazásra, mint a büntetésre. A természete már a jutalmazás, a büntetést szinte kényszerűségből rója a gonoszokra. És milyen édesdeden mondja ki a jókra az örök ítéletet! Nemde szeretnők mi is, ha így szólna hozzánk, de ezt csak akkor érzük meg, ha cselekedeteink méltókká tesznek minket. És milyen tetteink? Megmondja azt

is; az irgalmasság testi és lelki cselekedetei ezek, melyekkel felebarátunkat szeretjük. Ne is reméljük, hogy ezek nemlétében halljuk majd ezeket a jóságos ígéket az ő isteni ajkáról. Éppen azért: Amit kezded cselekedhetik, szorgalmasan vidd véghez, mint a Bölcs int. (Péld. 9, 10.) Az apróságok sem kicsiny dolgok, mert nincs az a csekélység, amely örök életre méltó nagy dologgá ne válnék, ha azt Isten iránt való szeretetből visszük véghez.

3. A jutalom kimondhatatlan nagy, de a büntetés is rettenetesen kegyetlen. Akkor így szól majd azoknak is, kik balfelől lesznek: Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre, mely készített az ördögöknek és az ő angyalainak. Mert éheztem és nem adtatok ennem. (Mt. 25, 41. 42.) Mily rettenetesen dörgi majd ezeket a gonoszok fülébe! Mintha villám csapna le, eltaszítja őket magától és ezután Istent örökké nélkülözik: és átokkal sujtja őket,

hogy örökké átok alatt nyögjenek és örök tűzbe veti őket, hogy örökké szenvedjenek és mindez kétségbe ejti őket, amúgy is örök kínszármazékokat csak még inkább növeli. A sátánnak készített gyötrelmet nyerik el, nem is annyira nyerik, mint inkább már itt a földön megszerezték maguknak gonosz életükkel. Örökké az ördögökkel lesznek! Micsoda kín és gyötrelmelem! S miért? Mert a felebaráti szeretet műveit nem gyakorolták. Nem tették meg azt, amit tőlük Jézus megkövetelt, sőt azt tették, amit megtiltott. Jól mondja sz. Ágoston: Istenem! Itt égess, itt vagdalj, itt gyötörj, csak az örökkévalóságban kiméld. Oh mily keserű az örökkévalóságnak gondolata a bűnösöknek!

TARTALOM

Huszonkettedik hét pünkösd után.

Vasárnap	5
Hétfő	9
Kedd	12
Szerda	16
Csütörtök	18
Péntek	21
Szombat	25

Huszonharmadik hét pünkösd után.

Vasárnap	29
Hétfő	32
Kedd	35
Szerda	38
Csütörtök	42
Péntek	45
Szombat	48

Huszonnegyedik hét pünkösd után.

Vasárnap	52
Hétfő	56

Huszonhetedik hét pünkösd után.

Vasárnap	128
Hétfő	132
Kedd	134
Szerda	137
Csütörtök	140
Péntek	144
Szombat	147

Kedd	60
Szerda	64
Csütörtök	67
Péntek	70
Szombat	74

Huszonötödik hét pünkösd után.

Vasárnap	78
Hétfő	81
Kedd	84
Szerda	88
Csütörtök	92
Péntek	96
Szombat	100

Huszonhatodik hét pünkösd után.

Vasárnap	104
Hétfő	108
Kedd	111
Szerda	115
Csütörtök	118
Péntek	121
Szombat	124

Huszonnyolcadik hét pünkösd után.

Vasárnap	152
Hétfő	155
Kedd	159
Szerda	163
Csütörtök	166
Péntek	170
Szombat	173

TARTALOMMUTATÓ

I. KÖTET

A gyermek Jézus

Elmélkedés	Oldal
1. Az isteni Igé öröktől való születése	5
2. Az ember teremtése és végcélja	8
3. Az ember végcéljának elérésére szolgáló eszközök	11
4. A teremtmények helyes felhasználása és a velük szemben való közömbösség	14
5. Az ember elesése	17
6. Isten elhatározza az ember megváltását	20
7. Isten elhatározza az Isten fiának megtestesülését	23
8. Az Atya a fiút, a Fiú önmagát adja a világnak	25
9. A megtestesülés titkában megnyilvánul Isten bölcsesége, jósága és mindenhatósága	27
10. Isten fiának megtestesülésekor megengesztelődik, felkel az ember és megszégyenül a sátán	29
11. Isten fiához méltó anyát választ	32

Elmélkedés	Oldal
12. Isten megígéri Fiának megtestesülését	34
13. A pátriárkák és próféták vágyakoznak a Megváltó után	37
14. A boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatása	39
15. A boldogságos Szűz születése és bemutatása	41
16. A boldogságos Szűzet eljegyzik Szent Józseffel	44
17—19. Az Urangyala köszönti Szűz Máriát	46
20. Az ige ajándéka a megtestesült Krisztus lelkének	53
21. Krisztus megtestesülésének első percében felajánlja magát örök Atyjának	55
22. Szűz Mária látogatása Erzsébetnél	57
23. Az angyal közli Szent Józseffel a megtestesülés titkát	59
24. Keresztelő szent János születése	61
25. Keresztelő szent János hivatása	63
26. A Szent Szűz várja a szülést	65
27. Mekkora kegyelmekkel halmozta el Krisztus a Szent Szűzet, amíg méhében hordozta	67
28. Utazás Betlehembe	69
29. Krisztus megszületik	71

Elmélkedés	Oldal
30. Mit éreztek a Szent Szűz és az angyalok Krisztus megszületésekor	72
31—35. A pásztorok megtudják Krisztus megszületését és elmennek imádni Őt	74
36—40. Krisztus körülmetéltetése	83
41—50. A napkeleti bölcsek útja Jézushoz	92
51. A gyermek Jézus a világ megvetésére tanít minket	113
52. A gyermek Jézus alázatoságra tanít minket	115
53. A gyermek Jézus szegénységre tanít minket	117
54. A gyermek Jézus engedelmességre tanít minket	119
55. A gyermek Jézus béketűrésre tanít minket	121
56. A gyermek Jézus Isten és felebaráti szeretetre tanít minket	123
57. A gyermek Jézus szent önszeretetre tanít minket	125
58—70. Jézus bemutatása a templomban	127
71—76. Menekülés Egyiptomba	156
77—78. Visszatérés Egyiptomból	170
79—86. A tizenkét éves Jézus a templomban	174
87. Krisztus növekedése korban, bölcsességben és kedvességben	194

Elmélkedés	Oldal
88. Mit cselekedett Krisztus harminc éves koráig	197
89. Az ifjú Jézus erényei	200

II. KÖTET

A szenvedő Jézus

90. A Szentháromság elhatározza Krisztus halálát	5
91. A farizeusok tanácskozása Jézus ellen	8
92—94. Mária Magdolna megkeni Jézus lábait	10
95. Jézus előre megmondja, hogy Jeruzsálemben megölik őt	18
96—99. Jézus ünnepélyes bevonulása Jeruzsálembe	21
100. Júdás elárulja Jézust	31
101—109. Az utolsó vacsora	34
110—119. Jézus vérrel verejtékezése és elfogatása	60
120—126. Jézus Annás és Kaifás előtt. Péter tagadása	88
127. Jézust Pilátus elé viszik	109
128. Júdás kétségbeesése	113
129—140. Jézus Pilátus előtt	115
141—143. Jézus a keresztet hordozza, megfeszítik és ruháit szétosztják	149
144—147. Jézus a keresztfán	157
148. Jézus halálakor történt csodák	168

Elmélkedés	Oldal
149. Jézus halálának hatása egyekben	171
150. Jézus oldalának megnyitása	174
151. A keresztfán meghalt Jézus lelkünk előtt	176
152. Jézus temetése	179

III. KÖTET

A megdicsőült Jézus

153. Jézus feltámadása	5
154. A megdicsőült test négy sajátsága	7
155. Jézus dicsőséges sebei	9
156. Jézus megjelenik Anyjának	11
157—161. A szent asszonyok és az apostolok a sírnál	13
162. Jézus megjelenik Péternek	25
163—165. Mária Magdolna a sírnál	27
166. Jézus megjelenik a szent asszonyoknak	34
167—171. Jézus és az Emmausba menő tanítványok	36
172—176. Jézus megjelenik az egybegyűlt tíz tanítványnak	50
177—179. Tamás hitetlensége és megtérése	63
180—184. Jézus megjelenik tanítványainak a Tibériás tengernél	70
185—188. Jézus megjelenik a galileai hegyen	85
189—197. Jézus mennybemenetele	97

Elmélkedés	Oldal
198—201. Az apostolok Jeruzsálemben várják a Szentlelket	120
202—208. A Szentlélek eljövetele és hatása	129
209—212. A Szentháromság titka és a három isteni személy	148
213—220. A legméltóságosabb Oltáriszentség, a nagy lakoma, vétele és hatásai	159
221. Isten végtelenül tökéletes	182
222. Isten végtelenül bölcs	185
223. Isten végtelenül hatalmas	188
224. Isten végtelenül szent	190
225. Isten végtelenül szeret	193
226. Isten végtelenül jó, irgalmas és igazságos	196
227. Az isteni gondviselés	199
228. Isten mindent betölt és mindenütt jelen van	202

IV. KÖTET

A tanító és a csodatevő Jézus

229. János megkereszteli Jézust	5
230—231. Jézus böjtölése és megkísértése a pusztában	9
232—234. Keresztelő János három tanúságtétele Jézusról	17
235. András Pétert Jézushoz vezeti. Fülöp meghívása	28
236. Fülöp Náthánelt Jézushoz vezeti	31

Elmélkedés	Oldal
237. A kánai mennyegző	34
238. Jézus kikergeti a templomból a vásárosokat	39
239—240. Jézus és Nikodémus	42
241. Keresztelő János negyedik tanúságtétele Jézus felől	50
242. Ker. János bebörtönözése	53
243—244. Jézus Jákob kútjánál	56
245. Jézus meggyógyítja a királyi ember fiát	62
246. Péter csodálatos halfogása	67
247. Péter, András, Jakab és János meghívása	71
248. A tisztátalan lélek kiűzése	74
249. Péter napának meggyógyítása	78
250. A három, kik nem annak módja szerint akarják Jézust követni	80
251. A háborgó tenger csodálatos lecsillapítása	83
252. Jézus egész sereg ördögöt űz ki	85
253. Az ördögök a sertésekbe szállnak	89
254—256. Az inaszakadt meggyógyítása	91
257. Jézus meghívja Mátét	99
258. A tizenkét év óta vérfolyásban szenvedő asszony meggyógyítása	102
259. Jairus leányának feltámasztása	106
260. Két vak visszanyeri szemevilágát	109
261. A néma ördög kiűzése	111
262—263. A harmincnyolc év óta beteg meggyógyítása	114

Elmélkedés	Oldal
264. Jézus védelmébe veszi kalá- szokat tördelő tanítványait	121
265. Az elszáradt kezű ember meggyógyítása	124
266. A tizenkét apostol kiválasztása	129
267—290. A hegyi beszéd. A nyolc bol- dogság. A Miatyánk, különböző tanítások	132
291. A bélpoklos megtisztulása	217
292. A százados szolgájának meggyógyulása	220

V. KÖTET

A tanító és csodatevő Jézus

293. A naimi ifjú feltámasztása	5
294—297. Ker. János követséget küld Jézushoz, Mária Magdolna meg- térése	9
298. Jézus kiűzi a néma és vak em- berből az ördögöt	22
299. Jónás prófétának jele	27
300. Kik Jézusnak anyja és atyafiai?	30
301. A magvetőről szóló példabeszéd	33
302—303. A konkolyról szóló példabeszéd	37
304. A mustármagról szóló példa- beszéd	43
305. Három példázat a rejtett kincs- ről, a drága gyöngyről és a vásárról	46
306. Jézust meg akarják kövezni Názáretben	49

Elmélkedés	Oldal
307. Jézus elküldi apostolait prédikálni	53
308. Jézus megjövendöli apostolai- nak, hogy üldözni fogják őket	56
309. Jézus inti apostolait, hogy sza- szakítsanak a családi kötelé- kekkel	59
310. Kik nem méltók Jézushoz	62
311. Jézus igája édes	65
312. Ker. János fejtétele a börtönben	68
313. Az ötezer ember csodálatos megvendégelése	71
314—315. Jézus és Péter a hullámok felett jár	74
316. A farizeusok vádolják a tanít- ványokat, hogy mosdatlan kéz- zel esznek	83
317—318. A kananei asszony leányának meggyógyítása	85
319. A süketnéma meggyógyítása	93
320. Négyezer ember csodálatos megvendégelése	96
321. Óvakodnunk kell a farizeusok kovászatól	100
322. A betsaidai vak meggyógyítása	104
323. éter vallomása	107
324. Krisztus megjövendöli a halálát	110
325. Krisztus keresztyét hordoznunk kell	113
326—329. Urunk színeváltozása	116
330—331. A holdkóros gyermek meg- gyógyítása	129

Elmélkedés	Oldal
332. Jézus megfizeti az adót	136
333. Az alázatosság ajánlása	139
334. A testvéri megintés	142
335—336. A kegyetlen szolgáról szóló példabeszéd	146
337. Jézust Jeruzsálembe hívják a sátoros ünnepekre	154
338. Jézus titkon felmegy Jeruzsálembe	157
339. Tíz bélpoklos meggyógyítása	160
340. Jézus nyilvánosan tanít a templomban	163
341. Jézust el akarják fogatni	168
342—343. A házasságtörő asszony megmenekülése	171
344—346. Jézus tanítása a templomban	178
347—349. A vakonszületett meggyógyítása	188
350. Jézus az akol ajtaja	198
351. Jézus a jó pásztor	201
352. Jézust a templomszentelés ünnepén meg akarják kövezni	203
353—354. A hetvenkét tanítvány kiküldése	207
355. A törvénytudó kérése	213

VI. KÖTET

A tanító és a csodatevő Jézus

356. Az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéd	5
357—358. Jézus Márta és Mária vendége	9
359. Jézus korholja a farizeusok képmutatását	16

Elmélkedés	Oldal
360. Jézus nem avatkozik a testvérek perpatvarába	18
361. A fősvény gazdagról szóló példabeszéd	21
362. Hogyan kell várnunk az Urat halálunk óráján	25
363. A terméketlen fügefáról szóló példabeszéd	29
364. A tizennyolc év óta beteg, meggörbült asszony meggyógyul	32
365. A farizeusok menekülésre szólítják fel Jézust	35
366. A vízkórságos ember meggyógyulása	38
367. Jézus korholja a farizeusok törtetését	42
368. Az elveszett juhokról szóló példabeszéd	45
369—371. A tékozló fiúról szóló példabeszéd	48
372. A hűtlen sáfárról szóló példabeszéd	60
373—374. A dúsgazdag és szegény Lázárról szóló példabeszéd	64
375. Az istentelen bíróról és az özvegyről szóló példabeszéd	70
376. A farizeusról és a vámosról szóló példabeszéd	74
377. Gyermekekké kell lennünk, hogy a mennyek országába jussunk	78
378—379. A gazdag ifjú és Jézus	81

Elmélkedés	Oldal
380. Azok jutalma, akik Jézusért mindent elhagynak	88
381. A szállóművesekről szóló példabeszéd	92
382—384. Lázár feltámadása	96
885. Zebedeus két fia Jézus jobb- jára és baljára szeretne ülni	108
386. A jerikói vak meggyógyítása	111
387—388. Jézus és Zákeus	115
389. A földbe esett mag	121
390. Jézus felmagasztaltatása a ke- reszten	124
391. Isten mindenkit a nyert ke- gyelmek szerint ítél meg	128
392. A megátkozott fügefafa	132
393—394. A szállóbérlőről szóló pél- dabeszéd	134
395—396. A királyfi mennyegzőjéről szóló példabeszéd	140
397. Adjuk meg kinek-kinek a magáét	147
398. A szeretet nagy parancsa	152
399. A farizeusok leleplezése	155
400. A végpusztulás megjövendö- lése	159
401. Virrasztva kell várnunk az Ur eljövetelét	163
402. Az öt okos és öt balga szüz- ről szóló példabeszéd	166
403. A talentumokról szóló pél- dabeszéd	170
404. Az utolsó ítélet	173

Lelkiélet kis könyvei.

11. Avancinus M.

A tanító és csodatevő Jézus I.

Elmélkedések pünkösd után 4. vasárnaptól
13. vasárnapig

Ára 1 P.

12. Avancinus M.

A tanító és csodatevő Jézus II.

Elmélkedések pünkösd után 13. vasárnaptól
22. vasárnapig.

Ára 1 P.

13. Avancinus M.

A tanító és csodatevő Jézus. III.

Elmélkedések pünkösd után 22. vasárnaptól
az utolsóig.

Ára 1 P.

14. Paul de Jaegher S. J.

Bizalom Szűz Máriában

Ára 80 fillér.

15. **Szűz Mária és a Szíve**

Ára 60 fillér.

